

'Annus horribilis' de txapapote informatiu

El 2002 s'ha caracteritzat pels greus atacs a la llibertat d'expressió i a la independència dels mitjans públics

COMITÈ D'EMPRESA D'RTVV

Mobilitzacions per defensar Canal 9

Els treballadors de la RTVV, amb el suport d'una part de la societat civil, han iniciat un seguit de mobilitzacions per defensar el caràcter públic de Canal 9, la televisió autonòmica en procés de privatització. El 17 de desembre passat es va constituir una pla-

taforma ciutadana "Per uns mitjans públics al servei dels ciutadans i la democràcia" amb l'objectiu d'aturar aquest procés. A la plataforma li donen suport entitats d'arreu de l'Estat entre les quals hi ha la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) i l'SPC.

El 2002 ha estat un any de grans mogudes al sector de la comunicació que afecten tant el vessant laboral com el professional, els dos eixos que caracteritzen l'exercici del periodisme. Els mitjans públics han rebut al conjunt de l'Estat espanyol greus sotragades que han evidenciat que encara queda molt terreny per córrer per tal que puguin gaudir de la necessària independència dels poders polítics per desenvolupar la tasca que tenen encomanada. El cas d'RTVV és paradigmàtic, ja que no només és víctima d'una aclaparant manipulació política, sinó que, a més, Canal 9 és objecte d'un procés de privatització, assaig del que podria passar en altres llocs on el Partit Popular tingui responsabilitats de Govern.

Les sentències que han condemnat els setmanaris *La Realidad* i *El Siglo*, i la Llei de serveis a la societat de la informació (LSSI) promoguda pel Govern estatal són torpedes que han tocat de ple la línia de flotació de la llibertat d'expressió i del dret a la informació de la ciutadania. L'any que acaba ha suposat també el de la mobilització contra l'amenaça de la reforma laboral feta pel Govern. La vaga general del 20-J, a la qual els periodistes es van sumar en massa, va aconseguir que el *decretazo* fes marxa enrera en la gran majoria de les retallades que incorporava.

Pàgines 5-7

Carles Sánchez Almeida, advocat i expert en Internet

"La LSSI neix de la por que Internet fa a alguns"

Carles Sánchez Almeida és advocat de professió i un dels experts més importants a l'Estat espanyol sobre el funcionament d'Internet. No en va, va ser un dels experts consultats per les comissions parlamentàries que van estudiar la proposta legislativa del Govern batejada com a Llei de serveis de la societat de la informació i el comerç electrònic (LSSI), més coneguda com a "Llei d'Internet". Sánchez Almeida és totalment crític amb aquesta normativa que qualifica "d'intervencionista i franquista". Acaba de publicar un llibre, *La ley de Internet*, en el qual analitza la situació creada per aquesta controvertida intervenció del Govern en el funcionament de la xarxa.

Pàgines 8 i 9

IVAN G. COSTA

SUMARI

- 3** "L'oclocràcia o el govern dels insipients", article inèdit de José Juan González Encinar
- 4** L'estratègia que han posat en pràctica els editors de diaris mereix una resposta
- 10** L'SPC entra a les aules per explicar als estudiants les seves propostes
- 11** El Sindicat de Periodistes de les Illes Balears compta ja amb més de 300 afiliats
- 13** La Cimera Mundial sobre la Societat de la Informació frustra les esperances

Sindicat de Periodistes de Catalunya

L'eina contra la precarietat
laboral i professional

EL TEU

CPC

Sindicat de
Periodistes de
Catalunya

ORGANITZA'T, AFILIA'T!

L'oclocràcia o el govern dels insipientes

Aquest és un article inèdit del professor Juan José González Encinar, mort l'estiu passat. Encinar havia estat un gran col·laborador de les organitzacions de periodistes en l'elaboració de fórmules teòriques per a la democratització dels mitjans públics i un dels protagonistes dels diferents debats públics organitzats sobre aquesta qüestió. L'SPC vol homenatjar la tasca del professor Encinar

publicant aquest article cedit pel seu equip de col·laboradors a la Universitat d'Alcalá d'Henares, on era catedràtic de dret constitucional. Encinar va participar al Congrés Constituent de la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP), el maig de 2001, en el debat sobre els mitjans públics i les alternatives a impulsar per aconseguir dotar-los de mecanismes de gestió plenament democràtics.

JOSÉ JUAN GONZÁLEZ ENCINAR *

L'oclocràcia és la forma de govern cap a la qual la democràcia tendeix a degenerar. A diferència del que passa amb la destrucció del sistema per un enemic que ve de fora -fet que pot passar amb qualsevol forma política- o del que succeeix amb la corrupció, que, en més o menys mesura, es dona també en tots els règims, la degeneració, és a dir, la pèrdua gradual i progressiva del seu valor original, es mostra de manera diferent en cadascuna de les formes de govern. L'oclocràcia és la forma de degeneració específica de la democràcia.

Cadascuna de les tres formes de govern anomenades "pures" tanca el germen de la seva pròpia entropia. Des de fa molt de temps, es diu que el govern d'una monocràcia tendeix a la tirania o a la dictadura. El govern d'uns pocs tendeix a convertir-se en oligarquia; i el govern del poble, o democràcia, tendeix a degenerar en demagògia. Però l'autèntic contrapunt de la democràcia no és, en realitat, la demagògia, sinó l'oclocràcia. La forma de generació de la democràcia és avui, en essència -és a dir, salvades les peculiaritats pròpies de cada temps-, idèntica a la que fa 25 segles es denunciava a Grècia, o a la que es

La forma de degeneració de la democràcia és avui molt similar a la que fa 25 segles es denunciava a Grècia, o a Roma, en els anys de decadència de l'Imperi

criticava a Roma durant els anys de decadència de l'Imperi, o a la que, molt més tard, preclars observadors veuran ja el germen, als orígens de la democràcia americana i, a partir de llavors, en tots i cadascun dels sistemes democràtics que hi ha hagut al món.

Avui, com abans, el "govern del demos" tendeix sempre a evolucionar cap al "govern de l'oklos"; el "govern del poble" tendeix sempre a convertir-se en el "govern dels insipientes" o com millor es vulgui anomenar ara el conjunt d'aquestes moltes persones que, en els afers públics o polítics, es mouen confusos, o desordenats del cap, escassos de raó, fluixos en la forma de discórrer, o dèbils en la capacitat de judici.

És obvi que ni el poble ni els insipientes no han governat mai, no podran governar mai, perquè va contra la naturalesa de les coses, com diria Rousseau, que siguin més els qui governin i menys els governats. El que es vol significar amb l'expressió "govern del poble" és que el govern compta amb el suport i la

IGNASI RODRÍGUEZ

El professor José Juan González Encinar (al centre), a la Jornada Anual dels Periodistes Catalans de l'any 2001

legitimació del poble. I, de la mateixa manera, amb l'expressió "el govern dels insipientes" s'entén que és d'aquests de qui el govern o els qui aspiren a governar, busquen el suport i la legitimació.

Així, enteses democràcia i oclocràcia, resulta evident que, tot i derivant la segona de la primera, no són només formes distintes, sinó antagoniques de govern. Una democràcia val el que val el saber del poble que la sustenta. L'oclocràcia, al contrari, se sustenta en la ignorància o, per ser més precisos, en el sector més ignorant de la societat. A l'oclocràcia s'hi arriba de forma gradual, esglaonada, i sovint, quasi inadvertida, pel progressiu distanciament dels valors originaris en els quals la democràcia basa la seva legitimitat. A aquest procés hi contribueixen, conjuntament, diversos factors, els més importants dels quals són, sens dubte, l'apatia dels ciutadans, la demagògia dels polítics i el segrest de la consciència col·lectiva.

L'apatia política, el desinterès pels afers públics, és el millor caldo de cultiu de l'oclocràcia. Així es reconeixia ja en el primer escrit sobre la matèria de què la història guarda testimoni: un anònim d'Atenes que els seus contemporanis van atribuir a Pericles. Quan s'ha aconseguit que el poble no vulgui més "pa i circ", com Juvenal criticava en les seves sàtires els romans del seu temps, quan el poble no vol més "pa i toros", com es deia abans a Espanya, o "pa i futbol", que caldria dir ara, i quan dos terços dels espanyols s'interessen "poc o gens" pels afers públics, vol dir que la democràcia corre ja un seriós perill.

Els demagogs, els qui afalaguen i confonen els insipientes per fer-los després un instrument de les seves

ambicions polítiques, són els principals actors de la representació oclocràtica. Al vers de Lope de Vega "y ya que el vulgo paga, es justo hablarle en necio para darle gusto", els demagogs d'avui dia només li canvien el "paga" pel "vota". La crítica, tan corrent als nostres dies que alguns dels nostres polítics "parlen al país com si els espanyols fóssim imbecils", desenfoca en realitat l'autèntic problema. Cap polític no pensa una cosa semblant. Però, si que es pot veure amb massa freqüència com hi ha polítics que es dirigeixen expressament al sector més ignorant del poble espanyol. Tot discurs s'elabora en funció d'un determinat auditori, i l'estructura, les dades i els pseudoarguments amb els quals alguns polítics construeixen el seu no deixen espai a cap dubte: és un discurs expressament dirigit al sector de la ciutadania amb menys capacitat de judici.

La consciència d'un poble neix del saber col·lectiu. El seu primer enemic és, doncs, l'anomenada "manipulació informativa", l'intent de manipular o controlar les consciències. Si el ciutadà d'un país democràtic té consciència que algú atempta contra qualsevol dels seus drets pot reaccionar contra ell, però contra qui controla la seva consciència no té res amb què defensar-se. I, malgrat tot, quan tots els partits polítics espanyols han reconegut ja que en els mitjans de comunicació el govern que els controla manipula la informació, aquí no passa res. A qui pretenen llavors informar alguns polítics espanyols?

Contra la consciència col·lectiva atempta d'igual manera el segrest del debat entre els principals líders polítics. A les vigílies de les eleccions americanes de 1854, el líder republicà Abraham Lincoln, després

de tres hores de discurs del líder demòcrata Stephen A. Douglas, va proposar a la concorreguda audiència del debat que se celebrava a Peoria, (Illinois) que se n'anesin tots a casa per reposar les seves forces i que una vegada recuperats tornessin per escoltar la prevista resposta de tres hores del mateix Lincoln i la rèplica d'una hora més del mateix Douglas. Així es va fer. A la campanya de les eleccions generals de 1996, els espanyols ens vam quedar sense debat entre els principals líders polítics perquè no es van posar d'acord entre ells sobre el nombre dels participants!

L'apatia serveix la demagògia, la demagògia arrossega l'apatia, es perpetua el segrest de la consciència col·lectiva i, en conseqüència, arreu, el nombre dels insipientes creix sense pausa i amenaça de consolidar-se com una sòlida majoria.

Espanya no és l'únic país que tendeix a l'oclocràcia, però sí un dels menys diligents a crear les defenses necessàries. Només així s'explica que encara continuem sense democratitzar el principal aparell de manipulació i propaganda del règim franquista: la televisió pública, l'organització i els programes de la qual continuen sent, en essència, igual de governamentals i partidistes que en el règim anterior.

La democràcia, el menys dolent dels sistemes polítics coneguts, tendeix sempre a transformar-se en el pitjor dels sistemes polítics imaginables, l'oclocràcia, forma de govern en la qual, mantenint l'aparença de legitimitat del poder, s'eliminen en realitat les possibilitats de control dels seus excessos. Estem advertits!

* Catedràtic de Dret Constitucional a la Universidad de Alcalá de Henares

En record de José Juan González Encinar

El text que reproduïm a continuació és l'escrit que el secretari de Mitjans Públics de l'SPC, Ramon Espuny, va adreçar al diari 'El País', que el va publicar en la seva secció de 'Catala al Director' el 29 d'agost passat.

Vaig conèixer González Encinar, catedràtic de Dret Constitucional, a les pàgines d'El País. Havia escrit un article, *Rebel·lió...* però a Praga, referit al tancament dels professionals de la radiotelevisió pública de la República Txeca en protesta pel nomenament a dit d'un nou director per part del Govern, i del subsegüent suport social, amb manifestacions de fins a 10.000 persones. A partir d'aquest moment, i de la reafirmació de la necessitat d'uns mitjans públics de comunicació realment independents per poder ser verços, lamentava la falta de reacció dels professionals i de la societat espanyola en general davant una situació perversa de control governamental dels mitjans en totes les radiotelevisions públiques, que sense cap dubte qualificava de "predemocràtica".

Li vaig contestar en una carta en la qual l'informava de petites rebel·lions a Catalunya, al País Valencià i a Galícia per part de sectors de professionals de la informació en les radiotelevisions autonòmiques en aquestes comunitats i dels esbossos de suport social en alguns d'aquests processos. Aviat vam connectar telefònicament i vam coincidir en el suport i la difusió de la iniciativa legislativa popular impulsada per professionals de l'RTVG per canviar la llei que, basant-se en l'Estatut d'RTVE de 1980, consagra que és el Govern de torn qui elegix el director general de la RTV pública, ja sigui estatal o autonòmica. Després vam coincidir personalment a Barcelona, a la Jornada Anual dels Periodistes Catalans, on va defensar la seva radical opció de separar els mitjans públics dels polítics per garantir una veritable democràcia.

Més tard ja no va poder assistir a la III Convenció de Periodistes d'Espanya, celebrada a Tarragona el mes de maig passat, on estava convidat per parlar de la democratització dels mitjans públics, ni a les jornades de Madrid, organitzades per la Plataforma en Defensa de la RTV Pública. En les dues trobades es va trobar a faltar la seva lucidesa i la seva honesta radicalitat, que per a molts són una guia en el procés (massa lent en la seva opinió) de presa de consciència dels professionals i de la societat de la urgència de legislar models independents i neutrals de comunicació pública, a l'estil dels països del nostre entorn europeu, entre els quals Encinar optava, com va deixar escrit en diverses obres, pel model alemany. Aquestes línies només són un homenatge i una mostra de suport al seu compromís.

Qui mou els fils de la premsa?

L'11-S, juntament amb les torres bessones, van caure molts dels pudors que encara quedaven en determinats cercles de poder pel que fa a alguns dels drets fonamentals de la ciutadania respecte de la civilització occidental. Drets que s'havien consagrat, precisament, com a exponents emblemàtics d'aquesta manera de pensar; i entre ells hi ha el del dret de la ciutadania a la informació i, com a fet immediat, el rebuig a la censura.

Els periodistes sabem que la primera víctima de les guerres és la veritat. També sabem que ho és en algunes guerres polítiques, i fins i tot dels maldestres pugilats mediàtics i empresarials que només pretenen crear confusió. Gairebé ens hem acostumat que sigui així, però no volem ni hem d'agafar com a normal el fet que els governs de les màximes potències occidentals exposin oficialment que llançaran campanyes d'intoxicació informativa o que imposaran la censura de l'Estat a la informació quan ho considerin oportú.

Tampoc no hem de moldejar el nostre pensament a les fórmules simplistes d'un govern de l'Estat espanyol que vol fer creure a l'opinió pública que la crítica, o que tan sols el dubte sobre les seves decisions, representa un alineament amb les forces del mal. Els periodistes, a títol individual i col·lectiu, estem refusant i denunciant cadascun d'aquests retrocessos en la civilització occidental.

Però, malgrat això, encara estem esperant una resposta

clara del conjunt de les empreses periodístiques, les que mantenen una actitud contemplativa, la qual es converteix per defecte en còmplice d'aquests actes contra la llibertat i contra el que hauria de ser el primer dels seus interessos: la llibertat de premsa. La defensa immediata de la llibertat de premsa no està en mans dels periodistes, sinó en la dels propietaris dels mitjans de comunicació, que són els que tenen la potestat de gaudir-ne, se suposa que en benefici dels ciutadans i de la democràcia.

Un any de feina

La Junta Executiva del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC) compleix aquests dies el seu primer any de mandat. S'ha

fet feina en molts terrenys, però encara és més la que ens queda per fer, perquè són molts els reptes que tenim plantejats a la nostra professió. A l'SPC complirem el 2003 el nostre desè aniversari i ens hem posicionat en un lloc predominant a les redaccions dels mitjans de comunicació catalans, així com entre els professionals que treballen per compte propi. Hem fet propostes sobre les qüestions que més preocupen el sector, i continuem treballant per millorar les condicions en què els treballadors de la informació fem la nostra feina. El nostre compromís és continuar en aquesta línia, però per això necessitem la col·laboració dels i les periodistes de Catalunya.

La democratització dels mitjans públics, la regulació laboral dels periodistes a la peça -altrament dits col·laboradors-, la no-explotació laboral dels estudiants en pràctiques, la defensa del dret a la informació de la ciutadania, la defensa de la llibertat d'expressió en els mitjans de comunicació telemàtics -ara greument amenaçada per la LSSI-, o la regulació definitiva de l'exercici de la professió, són alguns dels reptes que tenim sobre la taula. Estem orgullosos de la feina feta: convenis en empreses on no n'hi havia, un augment de la contractació --encara insuficient--, estatuts de redacció... però som conscients que encara resta camí per a la plena dignificació de l'ofici d'informar. Que el 10è aniversari de l'SPC serveixi per donar un nou impuls a la lluita per assolir tots aquests objectius.

Els periodistes sabem que la primera víctima de les guerres és la veritat, com també ho és d'algunes batalles polítiques i fins i tot dels maldestres pugilats mediàtics i empresarials que només pretenen confondre

L'ofensiva dels editors en diversos fronts

L'escalada de provocacions obligarà a judicialitzar les relacions laborals

ENRIC BASTARDES

Des de la reconversió en patronal de l'antiga Asociación de Editores de Diarios de España (AEDE) s'han anat produint una sèrie d'iniciatives que demostren l'existència d'una estratègia programada d'ampla volada i poc contestada, per ara, per les representacions sindicals que han tingut accés a la interlocució. La reconversió en patronal va venir precedida per l'acceptació per part de l'Administració de l'extensió del conveni d'El Norte de Castilla com a conveni de referència per a tot el sector de la premsa diària. Els editors varen convenir que aquesta referència els resultava excessivament elevada, i que era millor asseure's a negociar un conveni de mínims inferior. Això va motivar que l'AEDE fes una reforma dels seus estatuts que permetés als grans grups d'editors sortir d'una vergonyosa clandestinitat patronal llargament acaronada durant més de vint anys de democràcia. Amb els nous estatuts, qui mana a l'AEDE són els grans grups de comunicació espanyols.

Urgències històriques

La primera urgència de la nova patronal va ser negociar un conveni sectorial de la premsa diària a la baixa. Recordareu la decepció que ens va produir la seva signatura, després d'haver estat participant en l'elaboració d'una plataforma unitària que pretenia, per primera vegada, encarar d'una manera novedosa els problemes més enquistats de la nostra professió: la precarietat de molts, l'exclusió de la relació laboral a col·laboradors i corresponsals, l'abús de drets d'autoria... Els sindicats negociadors van entendre que pactar un primer conveni sectorial que garantís uns mínims per a les empre-

ses sense conveni era ja un primer pas, i varen signar sense convocar novament aquells que havíem participat en l'elaboració de la plataforma prèvia. Això va durar un any i mig de converses i una signatura apressada, el 31 de juliol de 2001. Un punt de vista i un mètode de treball que no podem compartir. El nou conveni deixava fora també les agències de notícies que, tradicionalment en les antigues ordenances laborals, havien anat sempre de la mà de la premsa diària.

La segona ofensiva patronal va ser interpretar el nou conveni sectorial com a referent per a la renegociació dels convenis d'empresa. És així que en moltes negociacions posteriors el conveni sectorial és posat a la taula de converses com a pretensió inicial de la part patronal. Fins i tot en els convenis dels grans mitjans s'ha donat la coincidència de pretendre rebaixar les garanties sobre el control sindical en les condicions bàsiques de treball que els millors convenis tenen garantit des d'abans que una de les darreres reformes laborals en flexibilitzés l'aplicació. Mentre, l'estratègia negociadora de la patronal s'ha uniformitzat i ha perseguit els mateixos objectius, els comitès d'empresa han hagut de sortejar el temporal amb millor o pitjor sort i amb una bona dosi de mobilització, en alguns casos fins i tot amb convocatòries de

"Amb els nous contractes als col·laboradors es pretén que aquests renunciïn als drets d'autor a perpetuïtat"

Edifici que allotja les instal·lacions del Diari de Tarragona

vaga que finalment no ha calgut dur a terme, però que han servit per frenar les pretensions patronals.

La tercera ofensiva patronal va ser deixar fora del conveni sectorial de premsa les agències informatives. No va ser un descuit, sinó una deliberada exclusió. Ara, a poc més de dos mesos perquè s'acabi la vigència d'aquest conveni, accepten que aquestes agències que s'hi vulguin adherir ho facin abans del 31 de desembre. Vol dir això que quan es torni a negociar el conveni sectorial les agències hi quedaran automàticament incloses? O és una maniobra similar a la d'extensió d'El Norte de Castilla, perquè surtin ara els patrons de les agències a dir que volen negociar el

seu i que el de la premsa diària encara els sembla massa?

La quarta ofensiva patronal ha estat una quantitat notable d'acomiadaments des del moment d'entrada en vigor del decretazo, i que, com sabeu, costen més barats pel fet d'estalviar-se els salaris de tramitació, almenys fins que el Govern ha fet marxa enrere i ha retirat alguna de les mesures introduïdes a la normativa laboral. Així ha estat a El Mundo, tant a Madrid com a Palma, a Expansión, a Madrid i Barcelona, a Onda Cero, a Sogecable en dues tongades i en altres indrets. Amb el decretazo s'ha fet marxa enrere, però de la mateixa manera que es va decretar amb procediment d'urgèn-

cia, ara s'arbitren mecanismes lents per a la seva derogació, que donen un bon termini per acabar de fer neteja. Qui s'ocuparà després dels afectats per un decret llei de pocs mesos de vigència però que deixa una munió de cadàvers? La darrera ofensiva s'inscriu a munir les possibilitats d'ingressos atípics a partir d'explotar els drets d'autoria de manera unilateral i sense comptar amb els autors. Així és com els grups que editen els diaris El País, El Correo, Marca, La Vanguardia i El Mundo creen una gestora de drets d'autoria, Gedeprensa, per comercialitzar les seves fonts d'informació i cobrar de tercers que en facin ús en productes informàtics o en resums en qualsevol suport.

Renúncia als drets d'autoria?

Un acord del consell d'administració de Gedeprensa, del qual formen part els cinc diaris i amb les portes obertes per als qui s'hi vulguin adherir, autoritza a la cessió dels continguts d'aquests mitjans per gestionar-ne cessions i drets. Més encara, a l'hora que endeguen aquest nou negoci intensifiquen la signatura de contractes, sobretot a col·laboradors, en els quals es pretén que renunciïn als drets d'autoria a perpetuïtat. Naturalment, són contractes nuls de ple dret, que atempten directament la Llei de la Propietat Intel·lectual, però ells van guanyant posicions pensant-se que mentre acceptem és que no coneixem el dret que ens assisteix o que no el reclamarem. Posició de domini. Atropellar per on faci falta. Impunitat davant la llei. Abús de llei. No sé què més cal per parar-los els peus. Davant d'aquesta escalada de provocacions es farà necessari judicialitzar les relacions. Potser els tribunals els faran més por que els sindicats.

El Senat va aprovar el 29 de novembre passat la versió definitiva de la reforma laboral

La pressió sindical força la rebaixa del 'decretazo'

Els treballadors recuperem els salaris de tramitació per acomiadaments improcedents i el subsidi d'atur per als fixos discontinus

FIL DIRECTE

El Butlletí Oficial de l'Estat (BOE) del 14 de desembre passat publicava la versió definitiva de la reforma laboral i en fixava així l'entrada en vigor. El text final recull en un percentatge molt elevat les modificacions que el ministre de Treball, Eduardo Zaplana, va anunciar respecte de la proposta inicial del Govern. Aquesta proposta havia estat àmpliament rebutjada pels sindicats, que van convocar una vaga general en contra de les retallades que es volien imposar. L'èxit de la jornada d'aturada -el 20 de juny passat- va forçar el PP a fer marxa enrere i a retirar la major part de les mesures implantades.

Així, la majoria dels aspectes més polèmics del decretazo del PP han estat retirats, i només l'eliminació del subsidi agrari ha quedat marginada de la rectificació del Govern. La reforma laboral definitiva restitueix el dret dels treballadors a cobrar els salaris de tramitació en cas d'acomiadament improcedent, que s'eliminaven amb la fórmula inicial que s'implantava amb la nova normativa. Aquesta modificació és una de les que el Senat ha incorporat a darrera hora, que no és l'única que afecta els salaris de tramitació. Zaplana, quan va fer públics els canvis al decretazo després del 20-J -la qual cosa va costar el càrrec al seu antecessor, Juan Carlos Aparicio-, va anunciar que aquests anirien a càrrec dels empresaris. Finalment, però, la cambra alta ho ha deixat com estava després de la reforma laboral de 1994 feta pel PSOE, és a dir, que les empreses només assumeixen els dos primers mesos, mentre que la resta són a càrrec de l'Estat. Si la justícia espanyola tingués un funcionament més àgil, aquesta seria una circumstància irrellevant.

Els altres elements que havien suscitat el rebuig sindical, la supressió del dret a l'atur per als treballadors fixos discontinus, l'obligatorietat d'acceptar el que es definia com "oferta adequada d'ocupació", i les incompatibilitats entre les indemnitzacions i el subsidi d'atur també han quedat gairebé com estaven abans de la reforma del PP. Quant als treballadors fixos discontinus, també ha estat el Senat qui ha introduït les darreres modificacions. Les altres dues qüestions han estat notòriament flexibilitzades, tot i que no han tornat a la situació d'origen.

El Sindicat de Periodistes de Catalunya fa una valoració positiva de com ha quedat finalment la reforma laboral perquè, en gran mesura, ha donat la raó a les tesis defensades pels sindicats per convocar la vaga general del 20-J que va comptar amb el suport de l'SPC i del conjunt de la professió. La mobilització viscuda a tot l'Estat espanyol durant aquesta jornada de protesta s'ha vist acompanyada per l'èxit que suposa la marxa enrere feta pel Govern en la majoria dels aspectes més polèmics del decretazo. L'única de les reivindicacions del 20-J que queda pendent d'aconseguir és la continuïtat del subsidi agrari.

LLUIS DIEZ SOLANO

Concentració de treballadors de mitjans de comunicació davant la seu de La Vanguardia durant el 20-J

FOTÒGRAFS EN VAGA DE L'SPIB

El Sindicat de Periodistes de les Illes Balears (SPIB) també es va mobilitzar contra la reforma laboral del PP

Èxit de la vaga general als mitjans de comunicació

La vaga general va ser un èxit absolut a Catalunya en el sector de la comunicació, ja que gairebé la totalitat dels mitjans van secundar la convocatòria del 20-J. L'aturada va ser àmpliament seguida a la totalitat dels diaris. Només van sortir Segre i La Mañana, tot i que aquest darrer ho va fer només amb la participació de l'staff directiu. En definitiva, els rotatius que van faltar als quioscos l'endemà van ser l'Avui, Barcelona y más, Diari de Girona, Diari de Sabadell, Diari de Tarragona, Diari de Terrassa, El Mundo, El País, El Periódico (i la resta de diaris del Grupo Z), El Punt (totes les edicions), El 9 Esportiu, El 9 Punt, La Vanguardia, Metro, Mundo Deportivo, Regió 7 i l'Sport. L'Agència EFE també va secundar la vaga, així com la publicació digital Vilaweb. A la premsa no diària, el seguiment va ser molt desigual.

Pel que fa a les empreses de ràdio, l'aturada va ser àmpliament secundada a Catalunya Ràdio i Com Ràdio. A RNE i a les emissores municipals de l'Hospitalet, Badalona i Terrassa, també es van complir amb total escrupolositat els serveis mínims pactats. A la resta de cadenes, la vaga general va ser seguida amb intensitat desigual i només va ser patent en alguns programes. Pel que fa a televisió, la vaga va ser un èxit, ja que només va treballar qui tenia serveis mínims. Això va ser així a TV3, TVE i les televisions locals de Barcelona, l'Hospitalet, Badalona i Terrassa. Les cadenes privades de televisió, tant a Catalunya com en el conjunt de l'Estat espanyol, van treballar com si la reforma laboral no els hagués d'afectar. En general, però, la participació va ser molt superior a la registrada en convocatòries similars anteriors.

La presència de l'SPC va ser molt àmplia al llarg de la jornada de vaga, amb una presència important a les manifestacions de Barcelona i Tarragona el 20-J. El Sindicat també va tenir un gran protagonisme a les assemblees prèvies per explicar al conjunt dels treballadors del sector les conseqüències de la reforma laboral, especialment en el sector de la comunicació, on, en general, hi ha una gran precarietat. A la resta de l'Estat espanyol, el paper dels sindicats professionals de periodistes també va ser decisiu per al suport dels treballadors de la comunicació a la vaga general. A Andalusia, les Illes Balears i la Rioja, moltes redaccions es van sumar per primera vegada a les convocatòries sindicals de vaga general. A Madrid, la presència de l'SPM també va ser significativa.

Les víctimes de mig any de retallades

La reforma laboral imposada a cop de decret pel govern del PP, malgrat la victòria sindical, ha deixat unes quantes víctimes perquè ha estat gairebé mig any en vigor, exactament entre el 25 de maig i el 13 de desembre passats. Especialment conflictius han estat els mesos d'estiu, ja que hi ha hagut empreses que han volgut aprofitar els avantatges que els oferia la llei i van començar un període de retallades de personal. Això, en el sector de la comunicació, va tenir especial incidència en el grup d'empreses Sogecable, Onda Cero i als diaris Expansión i El Mundo. Tot i que alguns acomiadaments no van arribar als tribunals perquè finalment va haver-hi un pacte, molts d'ells es van produir en el marc del que preveia la reforma vigent en aquell moment. El problema que es planteja ara és com es rescabalarà els treballadors afectats pel decretazo en el temps en què aquest ha estat en vigor, qui els indemnitzarà. La Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) ja va denunciar a l'estiu els efectes nefastos de la reforma laboral i la justícia de la mobilització perquè fos derogada.

El servilisme dels diaris de Madrid

Una de les circumstàncies més penoses que van envoltar el desenvolupament del 20-J és el servilisme de la premsa de Madrid al llarg del dia de vaga general, especialment en els casos d'El País i d'El Mundo. Després que les assemblees respectives haguessin decidit donar ple suport a la convocatòria, les empreses editores van intentar-ho tot per tal que pogués sortir al carrer una edició. En aquests rotatius, fins i tot es va donar la patètica imatge que els diaris van ser repartits la nit del 19 al 20 de juny en furgonetes de la Policia Nacional. El País, que en els dies previs havia publicat editorials i articles d'opinió favorables a la protesta sindical, va ser imprès en rotatives de València, Sevilla, Burgos i Lugo, ciutats en les quals alguns dels vehicles utilitzats per al repartiment no van arribar a la seva destinació. El comitè d'empresa va fer pública una nota en la qual deia que l'edició del 20-J "representa una desconsideració per a la immensa majoria dels treballadors d'El País". A la delegació de Catalunya, la vaga va ser total, tant a la redacció com als tallers.

La reforma de la Llei d'enjudiciament civil, de l'any 2001, posa els periodistes en un carrer sense sortida

Temps difícils per a la llibertat d'expressió

Les sentències sobre 'El Siglo' i 'La Realidad' i la LSSI suposen una retallada del dret a la informació

FIL DIRECTE

Des de fa uns mesos, s'han detectat diversos episodis arreu del món que suposen un retrocés considerable de les llibertats cíviques, situació que a l'Estat espanyol no n'és precisament una excepció, sinó que hi ha elements que permeten pensar que és justament el contrari. Els professionals de la informació estem davant un moment decisiu per intentar que el dret a la informació de la ciutadania no es vegi retallat a causa de les diferents iniciatives que amenacen la llibertat d'expressió, un dels valors fonamentals en una societat democràtica.

En el cas de l'Estat espanyol, al marge d'actuacions puntuals, aquesta dinàmica es concreta en la reforma -feta el 2001- de la Llei d'enjudiciament civil (LEC) i l'aprovació, aquest any, de la Llei de serveis de la societat de la informació i el comerç electrònic (LSSI), més coneguda com "Llei d'Internet". Els mitjans públics també han viscut aquest 2002 moments difícils, però d'això ja en parlem en altres pàgines d'aquest *Fil Directe*. La reforma de la LEC, que permet l'execució d'una sentència en primera instància encara que aquesta no sigui ferma, ja s'ha cobrat una víctima: el setmanari càntabre *La Realidad*. I, segons com vagin les coses, se'n podria afegir una altra a la llista: la revista *El Siglo*. L'entrada en vigor de la LSSI el 12 d'octubre passat ha comportat ja el tancament de més de 500 pàgines webs.

La Realidad

El setmanari càntabre *La Realidad* es va veure forçat a tancar portes el desembre de 2001 un cop els van ser embargats tots els seus béns, inclosa la capçalera per a l'execució d'una sentència d'un jutjat de pri-

LA REALIDAD

Una de les manifestacions celebrades a Santander en defensa del setmanari *La Realidad*

mera instància de Santander que va atendre la demanda presentada per Carlos Saiz, secretari general del PP regional, diputat autonòmic i president de Caja Cantabria, per un delictes d'intromissió en l'honor. La publicació va informar d'un viatge de Saiz amb la seva secretària a Suïssa, on va visitar un banc, en una gestió que *La Realidad* va vincular amb el finançament de la campanya per a les darreres eleccions autonòmiques. La jutgessa que va portar el cas va condemnar la revista a pagar una indemnització de 20 milions de pessetes, xifra inassumible per a una publicació modesta.

El Siglo

Sobre *El Siglo*, en el comunicat de la FeSP que reproduïm en aquesta

pàgina ja hi ha prou detalls sobre l'afer que envolten el cas. Només en volem afegir dos més. El primer és que a finals del mes de novembre, el Consell General del Poder Judicial va obrir un expedient a la jutgessa que va condemnar *El Siglo* per la manera de fixar la quantia de la indemnització. El segon és, tal com consta en un dels arguments inclosos en el recurs a l'Audiència Provincial, que la jutgessa basa el seu veredicte a atribuir al reportatge que és motiu de la sanció una afirmació que al text no és enlloc.

La reforma de la LEC, que tenia l'objectiu d'evitar els abusos dels especialistes a allargar eternament les seves obligacions de pagament -especialment llogaters morosos-, ha tingut la conseqüència de fer

pagar justos per pecadors. Si a l'Estat espanyol la justícia és lenta, aquesta no és la millor manera de resoldre-ho. *La Realidad* ha estat el primer a pagar els efectes immediats de la nova LEC, però és un fet que podria passar a qualsevol. El problema seria per a les publicacions modestes, perquè en cas que els arribés la possible revocació de la sentència, podria ser massa tard, perquè en primera instància -i, sobretot, amb l'establiment d'indemnitzacions desorbitades- ja s'haurien provocat efectes irreversibles. No cal oblidar tampoc la baga més dèbil de la cadena: els periodistes als quals l'empresa per a la qual treballen no protegeix prou, sigui per qüestions financeres o, simplement, per manca d'escrúpols.

Amb aquesta amenaça a sobre, una possible conseqüència de tot plegat és l'autocensura, és a dir, una tragèdia per als qui fan informació. La LEC posa els periodistes entre l'espasa i la paret, perquè una sentència -que, en el millor dels casos, pot ser un error d'un jutge novell, i en el pitjor, el resultat de la feina d'un magistrat infame- els pot deixar amb una mà al davant i l'altra al darrere. Amb aquesta situació, qui escriurà segons què de segons qui? Els periodistes estem indefensos davant una amenaça que ja s'ha fet efectiva. Que no hi hagi més víctimes depèn del fet que el conjunt de la professió prengui consciència d'aquest problema i que es mobilitzi. L'SPC i la FeSP demanem als grups parlamentaris que afrontin la contrareforma de la LEC (*més informa-*

El PP ataca la Internet lliure

La Llei de serveis de la societat de la informació (LSSI) ha omplert la xarxa de tota mena de comentaris crítics. Sobre els efectes concrets d'aquesta nova norma aprovada pel govern del PP l'estiu d'aquest any, hi ha àmplies referències a l'entrevista que publiquem a les pàgines centrals d'aquest *Fil Directe* amb l'advocat Carles Sánchez Almeida, un dels especialistes més qualificats en la matèria. La FeSP també s'ha pronunciat en diferents ocasions sobre les propostes legislatives que hi havia a la LSSI i que finalment han entrat en vigor. Internet sempre havia estat un món lliure en el qual el Govern ha entrat per convertir-lo en un estat policial. És una opinió que comparteixen molts internautes i de la qual es poden trobar a la xarxa un gran nombre de testimonis. La llibertat d'informació a Internet està amenaçada. L'administració pot fer actuacions contra una pàgina web que no pot repetir en altres suports informatius sense l'autorització judicial. Internet com a via d'ocupació laboral per als periodistes ha estat greument limitada, com també ho ha estat com a vehicle d'informació de la societat. Per resoldre un problema, primer cal ser conscient que existeix. Per això l'SPC vol alertar el conjunt de la professió sobre diverses situacions que, si no som capaços de capgirar, entrarem en etapes que ja creïem superades.

Comunicat de la FeSP sobre el cas d'*El Siglo*

FeSP

Federación de Sindicatos de Periodistas

Aquest és el comunicat que va emetre la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) el 30 d'octubre passat sobre el cas d'*El Siglo*, un pronunciament molt similar al que anteriorment havia fet sobre el de *La Realidad* i que resumeix el plantejament que fem d'aquest tipus de situacions.

La Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) ha de lamentar, un cop més, que un mitjà de comunicació, en aquest cas el setmanari *El Siglo*, es vegi obligat a pagar una indemnització considerable (120.202 euros -20 milions de pessetes-, incloses les costes), perquè la Llei d'enjudiciament civil permet que es pugui executar la sentència que dicta un jutge de primera instància sense esperar que sigui confirmada per l'Audiència Provincial i el Tribunal Suprem.

L'any passat va ser un modest setmanari de Cantàbria, *La*

Realidad, qui es va veure obligat a tancar, perquè el secretari regional del Partit Popular, Manuel Saiz Martínez, va demanar que s'executés provisionalment la sentència que condemnava aquesta publicació a indemnitzar-lo amb 20 milions de pessetes (més uns altres 7 milions d'interessos i costes), per haver publicat diversos comentaris crítics sobre aquest polític, que és també el president de Caja Cantabria.

Ara és *El Siglo* la publicació que pateix un altra garrotada econòmica, també a causa que un alt càrrec del govern autonòmic de Múrcia, del PP, ha sol·licitat que s'executi la sentència. El setmanari havia publicat un reportatge sobre l'enrenou que s'havia produït a Múrcia per la contractació d'equips informàtics per part d'un director general del govern regional. Aquesta notícia havia estat àmpliament difosa pels mitjans de comunicació locals (la ràdio i el diari *La Verdad*, entre d'altres), l'oposició havia sol·licitat que es constituís una comissió d'investigació al Parlament autonòmic, el sindicat UGT n'havia demanat la destitució... Però aquest director general únicament va demanar el setmanari *El Siglo*, publicació a la qual va reclamar una indemnització considerable al·legant que, arran d'aquest reportatge, tindrà moltes dificultats per trobar feina quan deixi el seu càrrec públic actual.

La FeSP considera que aquesta possibilitat d'executar aquestes sentències abans que siguin confirmades per una instància judicial superior són un claríssim atemptat contra la llibertat d'expressió per mitjà de l'escanyament econòmic de mitjans de comunicació modestos.

El dret a la informació verax ha de prevaler sempre enfront del dret a la bona imatge dels càrrecs públics, segons la reiterada jurisprudència del Tribunal Constitucional. Si aquesta sentència contra *El Siglo* és revocada, qui rescabalarà el setmanari dels danys que ha patit per haver hagut de fer front a una indemnització tan elevada?

Des de la FeSP expressem la nostra solidaritat als companys d'*El Siglo* i fem una crida als polítics perquè revisin aquest "atropellament legal" de la llibertat d'expressió, la qual cosa implica la modificació en aquest aspecte de la Llei d'enjudiciament civil. Els abusos, ja sigui amb excessius recursos o amb el "publica, que no passarà res, perquè ens empara la llibertat d'expressió", s'han de corregir, però mai amb l'autocensura en què incorrerem els/les periodistes si cau sobre els nostres mitjans, sobretot els/mes modestos, l'amenaça d'haver de pagar una desmesurada indemnització abans que la sentència sigui ferma.

La TV autonòmica valenciana, Canal 9, està immersa en un greu procés de privatització denunciat pels professionals i els sindicats

El poder polític amenaça els mitjans de comunicació públics

La manipulació informativa s'accentua arreu a mesura que s'acosten les pròximes eleccions

FIL DIRECTE

Els darrers mesos no han estat fàcils per als qui defensen uns mitjans de comunicació públics al servei del conjunt de la societat i que compleixin el mandat constitucional de garantir el dret a la informació de la ciutadania. En aquesta dinàmica, qui viu els dies més tenebrosos és el canal de televisió autonòmic del País Valencià, Canal 9, on hi ha en marxa un procés de privatització que deixarà la cadena en mans dels sectors mediàtics i empresarials més pròxims al govern valencià. Però les emissores autonòmiques de Catalunya i Galícia també han viscut algunes mogudes internes i el mateix es pot dir d'RTVE que s'ha vist immersa en diferents episodis que li han ocasionat crítiques de manipulació informativa.

L'acostament de les pròximes cites electorals ha incrementat l'interès dels partits governants per pressionar i treure partit del seu control dels mitjans públics. L'autoentrevista que va imposar fa unes setmanes el president de la Generalitat, Jordi Pujol, a TV3 és un fidel exponent, a Catalunya, del que estem dient. La marxa enrere que ha suposat el relleu en la direcció general de la CCRTV, amb els canvis posteriors que se'n van derivar, facilita aquest tipus de situacions que amenacen de pujar de to a mesura que avanci el calendari.

Però on s'estan vivint els episodis més durs és al País Valencià i a Galícia. La privatització de Canal 9 ha estat rebutjada des de molts sectors socials i professionals, no només d'aquesta comunitat autònoma, sinó també de tot l'Estat espanyol. En aquesta pàgina reproduïm un dels últims comunicats del comitè d'empresa d'RTVV que explica prou bé els motius per oposar-se a aquesta iniciativa que, no convé oblidar-ho, és un assaig per repetir experiència en altres cadenes públiques controlades pel PP, Telemadrid en primer lloc. Així ho va afirmar la consellera portaveu del govern valencià, Alicia de Miguel, als representants de l'associació empresarial de productores audiovisuals amb els quals s'ha reunit darrerament.

A Galícia, amb motiu de l'accident del petrolier *Prestige*, s'ha viscut un dels episodis més vergonyosos dels darrers temps quant a manipulació informativa. Els canals públics de comunicació, tant la televisió autonòmica com l'estatal s'han posat al servei dels interessos partidistes fins al punt, per exemple, de vetar als informatius de TVE per a Galícia i a TVG la utilització de l'expressió "mareja negra" i forçar la referència eufemística a unes

La proximitat de noves cites electorals obliga els periodistes a emplaçar de nou els partits per tal que assumeixin nous compromisos

TREBALLADORS D'RTVV

Una de les manifestacions dels treballadors de la Ràdio Televisió Valenciana contra la privatització de Canal 9

simples "taques de fuel". Aquests fets avalen un cop més la postura que des de fa temps defensen l'SPC i la resta de sindicats de la FeSP que qüestionen el model de mitjans públics imperant a l'Estat espanyol. Diversos col·lectius sindicals i professionals d'arreu de l'Estat reclamen des de fa temps estatuts de redacció i la modificació de les lleis que regeixen aquests mitjans. La legislació actual, basada en l'estatut d'RTVE de 1980, és el que consagra el sistema actual, ja que és el que reconeix als governs la potestat de nomenar els càrrecs directius d'aquests mitjans.

Arran del lamentable espectacle ofert principalment per les cadenes públiques de televisió a Galícia, la FeSP va emetre un comunicat en el qual reitera la seva reivindicació de la modificació urgent "de la legislació audiovisual, sense detriment de

la denúncia concreta i dels casos escandalosos de l'actualitat, ja que l'arrel de la constant manipulació informativa a les RTV públiques està en el model governamental que les sustenta, que en paraules d'experts en dret podria ser "inconstitucional". Des de les diferents instàncies professionals i de sindicals d'arreu de l'Estat s'han impulsat iniciatives de tota mena per defensar la independència dels mitjans públics. Entre aquestes, la més significativa és l'impuls d'una ILP a Galícia per canviar el sistema de nomenament del director general de l'RTV autonòmica, proposta que la majoria absoluta del PP va rebutjar.

Hi ha hagut altres actuacions amb el mateix objectiu. Però, tal com diu el comunicat desmentat de la FeSP del 9 de desembre passat, "perquè fructifiquin, cal el suport social de les instàncies cíviques, socials, sindi-

cals i polítiques que defensen el dret constitucional a la informació veraç i plural. Cal acabar amb el pessimisme de 'no hi ha res a fer', perquè això és ignorar la realitat de la majoria de països del nostre entorn, on s'ha arribat a un pacte d'Estat en relació amb els mitjans públics per assegurar la seva neutralitat a partir del consens polític".

El cicle electoral que s'acosta obliga els professionals de la comunicació a posar de nou el dret a la informació i la necessitat d'uns mitjans públics al servei de la societat en l'agenda dels candidats, tal com va passar a Catalunya l'any 1999. Però hem d'aconseguir que els seus compromisos siguin més fermes que fa quatre anys i que el debat sigui no només sobre els mitjans autonòmics sinó també sobre els estatals i els locals, és a dir, tots els que són de titularitat pública.

La marea negra del 'Prestige' arriba abans a terra que a la tele

L'actuació dels mitjans públics de comunicació en ocasió de la tragèdia mediambiental causada per l'accident del petrolier *Prestige* ha provocat un autèntic escàndol professional i social contra els responsables d'aquests canals als quals acusen d'haver propiciat una manipulació informativa per amagar les autèntiques dimensions del desastre. Les crítiques se les emporten tant la cadena autonòmica RTVG com TVE. El Col·legi de Periodistes de Galícia va emetre un comunicat en el qual denunciava "l'apagada informativa decretada per les autoritats amb relació a la marea negra causada pel naufragi del *Prestige*" a causa de les dificultats que es trobaven els periodistes per disposar de les dades necessàries per desenvolupar la seva tasca. En els primers dies posteriors al succés, ni a TVE-Galícia ni a TVG es podia parlar de "mareja negra", com si el simple fet de no fer-hi referència n'amagués l'existència.

En el comunicat s'afirma que els professionals de la informació es van veure obligats a buscar les

dades en institucions que depenen dels governs francès i portuguès, fet que qualifiquen "d'intolerable" ja que suposa un intent per part de les administracions gallega i espanyola de "sotmetre els mitjans de comunicació al seu discurs oficial quan, en temes relacionats amb les administracions públiques, el dret a la informació ha de prevaler sempre per sobre de qualsevol restricció que vulneri injustificadament el principi de transparència informativa al qual estan obligades".

La Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) recorda que "fa dos anys, en motiu de la crisi de les vaques boges, la direcció de TVG va donar instruccions per impedir la difusió d'imatges amb bestiar mort". Aquella manipulació va donar peu a l'ILP impulsada pels professionals i rebutjada per l'executiu presidit per Manuel Fraga, però la nova situació torna a fer evident el que sovint s'oblida: que el model d'RTV pública permet que cada govern disposi de la seva pròpia televisió.

Comunicat del comitè d'empresa de la RTVV contra la privatització

Text del comunicat elaborat pel comitè d'empresa d'RTVV en el qual expressa al consell d'administració el seu rebuig a la privatització. El document està fet després que una representació del comitè s'entrevistés amb la consellera portaveu del govern valencià, Alicia de Miguel.

La reunió amb la consellera Portaveu del govern valencià ens ha confirmat la imminència de la privatització. Segons Alicia de Miguel, el Consell està preparant un plec de condicions per traure a concurs públic la gestió de tota la producció de Canal 9, inclosos els serveis informatius, i deixant fora de l'operació la resta de canals i societats d'RTVV. El concurs públic estaria preparat a finals de gener o al febrer i la privatització es concretaria abans de les eleccions de maig de 2003.

La Generalitat no ha aportat cap raó empresarial o professional objectiva que justifique la privatització, i únicament s'ha insistit que ho portava el Partit Popular en el seu programa electoral. La consellera ha minimitzat la nefasta gestió dels actuals responsables d'RTVV i el dèficit de 400 milions d'euros que han generat des que governa el PP.

Els representants dels treballadors d'RTVV hem denunciat que ha sigut precisament la posada en mans privades de gran part de la programació per part dels gestors populars la que ha disparat el dèficit d'aquesta empresa.

La consellera portaveu ha reiterat que només estan garantits els llocs fixos de plantilla i que els treballadors temporals, que són el 60% del total d'empleats, no poden tindre garantida la continuïtat. El comitè d'empresa continua pensant que el procés privatitzador posa en perill la continuïtat de tots els treballadors, fixos i temporals, ja que oberta la porta a este model de gestió, ningú no ens pot assegurar que després d'uns treballadors en vinguen uns altres.

A més, l'entrada d'empreses privades comportarà la precarització de les condicions laborals de l'empresa. El comitè d'empresa exigirà per totes les vies que el conveni col·lectiu s'aplique sempre a tots els treballadors en RTVV i les seues societats, i en eixe sentit li hem demanat a la consellera que qualsevol concurs per a la privatització ha de garantir-ho.

Els treballadors d'RTVV continuem defensant un model de televisió i ràdio públiques, en valencià, amb una programació de qualitat. Una RTVV ben gestionada, lluny de l'espoliació a la qual l'han sotmès durant 7 anys les arques públiques i els gestors del PP, i de privatitzacions que volen fer rics a quatre amics -alguns d'ells exdirectius d'aquesta casa- amb els diners de tots els valencians.

El comitè d'empresa manté la convocatòria de concentracions cada matí a les 10 a les portes del Centre de Producció de Programes de TVV a Burjassot, on us anirem informant de les mesures d'oposició a la privatització.

L'SPC entra a les aules

L'objectiu d'aquesta iniciativa del Sindicat és explicar als estudiants quina és la realitat laboral de la professió

XABIER ARKOTXA*

Un veterà periodista d'un diari barceloní criticava indignat els "nens" de la universitat, aquells que creien que per estudiar la carrera ja eren periodistes. L'escena va passar el mes de novembre de 1980, ara fa 22 anys, a la redacció del ja desaparegut *Diari de Barcelona*. Els "nens" en qüestió, en el seu desig d'aprendre amb la pràctica, treballaven 14 hores diàries per salvar aquell projecte autogestionari que dirigia, en nom de l'assemblea de treballadors, el desaparegut amic i col·lega Juan Manuel Blanco.

L'anècdota il·lustra a la perfecció la suspicàcia que sempre hi ha hagut a les redaccions per part dels periodistes d'ofici respecte als periodistes de facultat. I, a la vegada, també és una mostra de la fam de pràctiques que els estudiants de periodisme de totes les èpoques han viscut i per la qual han estat disposats a treballar on i com fos, amb la finalitat d'aprendre més, fer currículum i obrir-se portes en el mercat laboral.

Canvi de panorama

En aquests 22 anys les coses han canviat. Aquella suspicàcia del veterà redactor està desapareixent pel simple relleu generacional. Avui dia, ja són una àmplia majoria els periodis-

S'han de frenar els abusos de moltes empreses en les pràctiques, i només s'aconseguirà a partir de la col·laboració amb les facultats i en la tasca pedagògica amb els alumnes

MAITE TRIGUEROS

Malauradament, moltes empreses veuen els estudiants en pràctiques i becaris com una simple eina més

fets a les universitats. No s'ha d'oblidar que l'exalumni de ciències de la informació, ara de ciències de la comunicació, de la Universitat Autònoma de Barcelona té ja 30 anys llargs de vida.

El que no ha anat desapareixent són les ganes de trepitjar redacció dels estudiants de periodisme. Aquest lògic desig ha provocat un nou recel entre els professionals i els universitaris. En temps de precarietat laboral com els que vivim, que un estudiant de pràctiques o un becari -o una llarga successió d'ells- ocupi un lloc de treball és un fet que es viu com una agressió en molts casos. Això ha dut a veure els futurs llicenciats com a rivals, sense adonar-se que ahir -fa ja 30 o 22 anys- i

avui, aquests joves l'únic que cerquen és aprendre més, viure la realitat de la professió fora del laboratori que són les aules.

El que passa és que empreses i universitats s'han beneficiat fins ara d'aquest afany, d'aquesta fam de pràctiques. Les unes, per tenir mà d'obra gratuïta o, com a molt, barata -alguns mitjans han tingut i tenen més becaris que plantilla- i les altres per mirar de captar nous alumnes amb l'atractiu que "els nostres estudiants de periodisme fan pràctiques als mitjans". No hi ha dubte que l'aparició de noves Facultats de Periodisme ha incitat a la competència i, en alguns casos, a fer creure que tot era permisible. Ha portat a pensar que tot es podia fer per cap-

tar nous estudiants. O potser seria millor dir-ne clients?

La conseqüència d'aquest panorama és que ens trobem en un moment en què s'ha d'aclarir la situació. S'han de frenar els impulsos de moltes empreses en el tema de les pràctiques. S'ha d'aconseguir que la col·laboració de les facultats segueixi aquesta orientació -i aquesta és una tasca en què ja estem i en què les facultats de la UAB, la UPF i de la URL estan fent la seva més que important aportació-, i s'ha de fer pedagogia amb els alumnes.

El primer pas

Per aquesta última raó, l'SPC ha iniciat en breu una sèrie d'actes als

centres universitaris de periodisme per explicar, entre d'altres coses, la nostra tossuderia a controlar les pràctiques. No es tracta d'una simple suspicàcia del veterà periodista del *Diari de Barcelona*.

Es tracta d'evitar l'explotació dels estudiants, ja que d'aquesta manera defensem, a curt termini, les condicions de treball dels professionals, evitant que siguin substituïts per estudiants als quals no es paga i als quals s'obliga, a més, a fer tot tipus de feines, incloses aquelles que no es corresponen amb l'objectiu de formació de les pràctiques -portar cafès, picar cartelles, carregar equips. I, a llarg termini, perquè defensem el dret de treball en condicions dignes dels que s'acaben de llicenciar.

Qui els contractarà podent disposar d'una llarga cadena d'excompanys seus, com ara becaris i estudiants en pràctiques? Aquests objectius estan íntimament lligats amb els objectius fonamentals del nostre sindicat. Aquesta campanya de presentació de l'SPC a les universitats, que a molts els semblarà innecessària, pot ser vital -de fet, pensem que ho és- per defensar els drets i la dignitat dels professionals presents i futurs.

Escriure en llibertat

En aquesta línia, l'SPC s'oferirà als estudiants, amb la voluntat de donar-los suport, assessorar-los i obrir-los les portes, i un cop s'hagin llicenciat, per aconseguir entre tots dignificar la professió i defensar el dret bàsic de tota democràcia: el dret a la llibertat d'expressió i d'informació i que aquesta hagi estat elaborada amb plena honestat. No ens hem d'enganyar: qui no sent que el seu lloc de treball està amenaçat, escriu amb una llibertat més gran.

*Secretari d'Universitats i Estudiants en Pràctiques de la Junta Executiva de l'SPC

Nous serveis per als afiliats

El Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC) continua millorant la seva oferta de serveis per al conjunt de l'afiliació. Al marge dels que ja hi ha a la Guia de Serveis que ha editat el Sindicat, a continuació us passem les dades principals dels darrers que hem incorporat a la nostra Oferta de Serveis. Et volem fer notar que com més els facis servir, més fàcil serà continuar potenciant-los

Europolis

Europolis és un centre esportiu amb dues seus als carrers Sardanya i Les Corts de Barcelona i ofereix condicions especials per als afiliats a l'SPC i les parelles. La inscripció és gratuïta, la quota mensual en hores vall és de 27,25 euros, la quota mensual per a tot el dia és de 35,50 euros. Les hores vall són de 7 a 13 h i de 15 a 17 h, dissabtes de 8 a 20 h, diumenges i festius de 9 a 15 h. Tot el dia és de dilluns a divendres de 7 a 23 h, dissabtes de 8 a 20 h i diumenges i festius de 9 a 15 h. Si t'interessa, posa't en contacte amb Laura Paterna, del departament d'empresa, al número de telèfon 933 632 992. Més informació, la podeu

demanar enviant un correu a l'adreça: empresa@lescorts.europolis.es

NH Hoteles

Tenim un acord amb NH Hoteles amb la tarifa especial d'empresa per a tots els afiliats i família. Tens a la teva disposició hotels i allotjaments a tot Espanya. Pots fer les teves reserves durant les 24 hores del dia. Has de facilitar el nom de l'SPC o el de la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) al 902 115 116 o al 913 984 416.

Pla de pensions de Caixa de Catalunya

La Caixa de Catalunya ofereix un pla de pensions amb els màxims avantatges per a tots els afiliats a les organitzacions membres de la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP). Com a exemple, una persona de 30 anys que aporti 1.000 euros l'any amb un 3% de revaloració anual i suposant una rendibilitat estimada del 6% anual, tindria un pla de pensions individual als 65 anys de 172.152 euros mentre que a través de la FeSP, l'import seria de 214.615 euros, és a dir, amb una diferència a favor

nostre de 42.507 euros. Ja hem enviat per correu electrònic el butlletí d'adhesió a aquest pla. Si no el tens, està a la teva disposició a la seu de l'SPC. Envia'l amb totes les teves dades al Sindicat, per fax al 934 121 273 o a spc@sindicat.org a l'atenció de la secretària de serveis i de manera immediata el tramitem. Si vols agilitar-ho més, envia-ho a Ascat Vida, a l'adreça electrònica cesar.sanchez@caixa.catalunya.es o truca'l al mòbil 629 777 174.

Casa rural

Casa rural El Padrón en Cantabria, a la costa occidental. Heu de parlar amb la senyora Mª Teresa Rumoroso. El preu de l'habitació doble, amb esmorzar, és de 45 euros. Aquesta posada es troba al poble de Mar, molt a prop de Santillana del Mar, de Suances i a 20 quilòmetres de la ciutat de Santander.

Per a qualsevol dubte sobre la nostra oferta de serveis, us podeu posar en contacte amb la secretària del sindicat al telèfon 934 127 763 o a l'adreça electrònica spc@sindicat.org.

Cita amb els millors retrats

El fotògraf Lluís Díez Solano exposarà els seus treballs centrats en el món de l'esport al Museu Melcior Colet, de Barcelona. La mostra, que du el títol *Retrats*, entre els quals hi ha el del comandant Cousteau (imatge superior), es podrà veure a partir del pròxim mes de març. Són el recull de la mirada, els rostres, dels personatges que Díez Solano ha anat captant en el decurs de la seva trajectòria professional, i són un reflex de l'essència del retratat, el seu interior; tal com li agrada fer a l'autor. Altres esportistes que formen part de la col·lecció són Gervasio Defer, Epi, Fernando Escartín o Teresa Zabell.

SPIB, la solidaritat dels periodistes de les Illes Balears

Més de 300 professionals ja s'han afiliat fins ara al Sindicat

ANDREU MANRESA

Esclavitzats, sense tradició ni referents immediats, contra vent en temps de desconcert i desencís per les qüestions de compromís, 300 periodistes de les Illes Balears -la gran majoria de tots els mitjans, especialment de Mallorca- estan autoorganitzats en solidaritat, a l'entorn de l'SPIB d'ençà de fa uns dos anys.

El Sindicat de Periodistes de les Illes Balears (SPIB) és part fundacional de la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) i, tot d'una en aquest full, s'ha de dir que l'SPC ha estat el bon amic coral, un observador i animador diplomàtic dels nostres primers passis, una mica abrindats i espontanis, com esdevé per natura a la terra illenca. L'SPIB és viu, és gran i és gairebé una entitat autogestionada, oberta en tots els seus òrgans per no perdre la complicitat de tots els membres. És un ens que cerca les propostes per a la dignitat col·lectiva. És una eina de vigilància i d'emergència en un sector molt dens i gens ni mica organitzat.

Vàrem néixer al desert i amb gens d'ombra: sense presència dels sindicats tradicionals als mitjans, anihilada i ensorrada en deutes enrere, l'Associació de la Premsa, sense col·legi, frustrades diferents experiències sectorials. Estaven també trencats els vincles generacionals i els professionals estaven desvertebrats per sectors. A vegades, vella mania, estaven alineats cara a cara amb la camisa del mitjà o del grup en el qual treballen.

Ens diguérem de cop, una mica gràficament de banda ampla i temàtic, per aixoplugar com més gent millor, sense ésser corporatius, de suposada èlite o fragmentadors. Som reivindicadors. A l'SPIB hi són tots aquells professionals que formen part del procés creatiu de les notícies. Són una instància pluralista i reivindicadora. Cercam de garantir els drets dels actors de les informacions i dels ciutadans consumidors. Al nostre manifest fundacional el 2000, reconeixem que eren inevitables i necessaris: encara que la naixença del sindicat pugui semblar tardana, no és anacrònica ni exòtica. Ja tenim delegats directes

als mitjans i, sense cap mena de dubte, som àmpliament majoritaris a tots ells. El 19 de juny es va fer a Palma la primera manifestació pública de periodistes en vaga pel 20-J, i les accions de protesta foren àmpliament seguides.

Reclamam dignitat laboral i normes ètiques i deontològiques. No sols pugnam pels convenis i donam la cara contra les injustícies particulars i manipulacions, sinó que ens procuram assessorar, formar i entrenar, per dir-ho una mica cursi, per cert. Per estalviar funcionam sense local fixe -tenim seu institucional neutral manllevada a la universitat-, emperò ens hem reunit cada setmana, fins ara que ham passat a fer-ho cada quinze dies. L'SPIB, per proposta votada dels seus integrants, ha fet diversos cursos d'innovació tecnològica, integració a la llengua catalana, col·loquis sobre cinema i periodisme, immigració i solidaritat. El que importa és que a la societat civil som citats per ésser la veu dels periodistes. I els amos dels mitjans i el poder ja se n'han temut de qui som. La resta ve sol i ja es veurà.

Un cas pràctic

Ni gremialistes, ni elitistes ni conformistes, però molt espavilats i ull viu a les retallades que vénen i que ja es donen. Posem per cas *El Mundo, a Balears*: el novembre de 2002 la meitat de la plantilla, 30 de 61, ha plegat amb un expedient de baixes incentivades. Ha estat un conflicte en blanc, sense protesta possible ni revolta laboral, ni presència en disputa als tribunals laborals. Esmaperduts, cansats, atemorits per la nova direcció, onze redactors han plegat amb la indemnització de 45 dies per any. L'empresa volia desfer-se de sis. La plantilla és coberta molt a la baixa amb nous contractes. Una dada per a la reflexió des de la perplexitat.

I Seminari de formació de la FeSP a Andalusia

L'SPA impulsa un programa de reciclatge professional

DARDO GÓMEZ

El passat 30 de novembre, i organitzat pel Sindicat de Periodistes d'Andalusia (SPA) va tenir lloc a Antequera el I Seminari de Formació Sindical de la FeSP. L'elecció d'aquesta ciutat per a la realització del Seminari va venir per la seva equidistància geogràfica amb la resta de ciutats andaluses, la qual cosa facilitava la presència d'afiliats de Màlaga, Jaén, Sevilla i Granada.

El seminari va abarcar tot el dia, i va estar articulat al voltant d'un temari dissenyat conjuntament amb la FeSP i el Sindicat Andalusí, i tractava, entre d'altres, el programa i objectius dels sindicats de periodistes, l'organització federal dels nostres sindicats, la nostra estratègia en la representació sindical, les claus de la negociació col·lectiva, la defensa dels drets d'autoria, la regulació dels periodistes a la peça i de les pràctiques dels estudiants.

Interessant canvi d'opinions

La jornada va comptar amb una bona presència de les bases sindicals andaluses i va donar lloc a un interessant canvi d'opinions, a l'anàlisi de les diferents situacions organitzatives de les empreses i a la definició de les possibles estratègies per a impulsar en cada cas per mirar de sostenir l'èxit de l'acció sindical que es dugui a terme.

El seminari va anar a càrrec del

secretari d'Acció Sindical del SPC, Fabián Nevado, i de Dardo Gómez, secretari d'organització de la FeSP, i s'enquadra dins d'un programa de la FeSP per mirar d'augmentar l'eficàcia de les nostres accions i la representativitat dels nostres sindicats. Tanmateix, l'SPA va anunciar per al proper mes de gener la realització en diferents províncies andaluses d'unes Jornades Laborals, a càrrec de professionals del seu gabinet jurídic, destinades a donar formació als comitès, delegats i seccions sindicals per a la defensa dels drets dels treballadors dins de l'empresa.

Ampli programa d'activitats

El Sindicat de Periodistes d'Andalusia també desenvolupa des de mitjans d'aquest any un ampli programa de formació professional, que aquest any ja ha efectuat els tallers de protocol i de comunicació, periodisme audiovisual i fotografia digital. Per a l'any

que ve ja tenen aprovada la realització dels tallers de periodisme digital, periodisme electoral, producció radiofònica, gabinets de premsa, i comunicació interpersonal. Aquests Tallers SPA atorguen certificat acreditatiu de l'Institut Municipal de Foment i Treball de l'Ajuntament de Granada, i estan oberts a tota la professió, per un preu especial de 15 euros per als afiliats als sindicats de la FeSP.

La jornada, que va comptar amb una bona presència de les bases sindicals andaluses, va servir per intercanviar experiències sobre la situació a les empreses de comunicació

DARDO GÓMEZ

Seminari de formació organitzat pel Sindicat de Periodistes d'Andalusia i que va tenir lloc a Antequera

"Els periodistes també som treballadors"

Aquest va ser l'eslògan de la jornada informativa celebrada per l'SPIR a Logronyo

D.G.

El 9 de novembre passat, el Sindicat de Professionals de la Informació de La Rioja (SPIR) va celebrar una jornada informativa sobre la importància de l'acció sindical als mitjans de comunicació. La que es va desenvolupar sota el títol significatiu d'*Els periodistes també som treballadors*, va tenir lloc a la Sala Polivalent de l'Ajuntament de Logronyo, i va comptar amb la presència de ponents com José Antonio Mourenza, delegat de CCOO a TVE-La Rioja; Pío García Tricio, president del primer comitè d'empresa del diari *La Rioja*; i Dardo Gómez, president de l'SPC i secretari d'Organització de la FeSP.

Aquesta jornada va coincidir amb la primera assemblea anual del sindicat de La Rioja, i obria una nova etapa en la seva organització, ja que en el seu primer any de vida "ens hem

centrat en aquells abusos genèrics que no es podien quedar per temps en l'anonimat", i ara, "es vol començar a actuar a cada mitjà de comunicació ubicat a la nostra regió", va afirmar Jairo Morga, president de l'SPIR

La jornada, precisament, estava destinada a informar les organitzacions de base del Sindicat dins de les empreses, i a iniciar el procés destinat a dotar de representació sindical la majoria dels mitjans de comunicació d'aquella comunitat autònoma.

L'SPIR té com a objectiu immediat la confecció d'un calendari per a convocar eleccions sindicals als mitjans de la Rioja i presentar-s'hi amb llistes pròpies. En el seu primer any d'actuació, els periodistes afiliats al sindicat de La Rioja, un dels cinc que formen part de la FeSP representa el 25% del cens dels periodistes d'aquesta Comunitat.

Jornada de debat del Sindicat de Professionals de la Informació de la Rioja, a Logronyo

L'SJ, una referència professional essencial

El Sindicato dos Jornalistas de Portugal acumula 70 anys de feina lluitant per la dignitat de l'ofici d'informar

Martins Morim, secretari de Relacions Internacionals de l'SJ, a la Convenció de Tarragona, amb Enric Bastardes i Salvador Alsius

CELES PIEDRABUENA

El 93% dels periodistes portuguesos van participar el 10 de desembre passat en la jornada de vaga convocada pel Sindicato dos Jornalistas (SJ), segons les dades facilitades pel mateix Sindicat. La protesta responia a l'intent del Govern lusità de retallar les condicions laborals i professionals en què els treballadors de la informació fan la seva tasca. En una nota difosa per l'SJ s'afirma que "els periodistes s'enfrontem a una greu ofensiva contra els seus drets professionals, a l'amenaça de la desocupació i a la imposició de condicions de treball ofensives per a la seva dignitat personal i professional, que obren el camí a mecanismes de censura econòmica que posen en perill la llibertat d'informació".

La vaga dels periodistes portuguesos va rebre el suport dels col·legues d'arreu d'Europa, entre les quals hi ha la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) i l'SPC. La Federació Europea de Periodistes (FEP) va emetre un comunicat en el qual definia el Codi de Treball elaborat per l'Executiu presidit per Jorge Sampaio "d'assalt draconian a la tradició dels drets laborals, que tindrà un impacte dramàtic en les condicions de treball. A través dels canvis proposats, els empresaris tindran més facilitats per acomiadar treballadors, podran ignorar les decisions dels tribunals socials favorables a la readmissió de treballadors que hagin estat injustament acomiadats".

La mobilització del sindicat portuguès contra les iniciatives del Govern d'aquest país són un fidel reflex de la fortalesa d'aquesta organització, un dels referents sindicals més seguits des de l'SPC. Els contactes entre membres de les dues organitzacions són constants, com ho prova que una delegació de l'SJ va assistir a la passada Convenció de Periodistes de Tarragona. L'SJ va aconseguir, en un treball modèlic, que el 1999 fos promulgat a Portugal l'Estatut del Periodista Professional. Aquest text és una de les fonts principals en què es va beure per redactar el que des de les diferents organitzacions de periodistes de l'Estat espanyol, aplegades al voltant del Fòrum d'Organitzacions de Periodistes (FOP), s'ha entregat a les formacions polítiques per a la seva tramitació com a llei. La defensa de les condicions de treball, de la independència dels mitjans públics, la lluita pel reconeixement dels drets d'autoria dels periodistes són aspectes que l'SJ porta molt de temps treballant i que ha aconseguit una posició més avantatjosa per als periodistes del que es gaudeix a l'Estat espanyol.

El Sindicato dos Jornalistas va néixer l'any 1934, primer sota el

nom de Sindicat Nacional dels Periodistes i, ja amb el seu nom actual, després de la Revolució d'Abril. Els seus objectius són, òbviament, els tradicionals d'una organització sindical: lluitar per la situació, condicions i necessitats de la professió, per unes millors condicions econòmiques i socials dels associats, higiene i seguretat en els llocs de treball; així com vetllar per les lleis de protecció als treballadors, fent una especial incidència en la duració màxima de la jornada laboral, els ordinadors, el descans setmanal i per la creació d'institucions sindicals que vetllin pels assegurats en cas de malaltia, invalidesa o quan es fan grans, sense oblidar-se de l'organització d'activitats culturals sota el paraigua del Sindicat. Com explica de forma genèrica el secretari de Relacions Internacionals de l'SJ, Martins Morim, "el Sindicat pugna per la defensa intransigent dels drets dels periodistes a la informació i perquè els ciutadans estiguin informats". Si voleu més informació sobre l'activitat dels periodistes portuguesos, amb uns problemes força similars als nostres, podeu consultar la pàgina web <http://jornalistas.online.pt>

Els periodistes portuguesos van anar a la vaga el 10 de desembre passat en contra de l'intent del Govern de retallar els seus drets laborals i professionals

Si voleu més informació sobre l'activitat dels periodistes portuguesos, amb uns problemes força similars als nostres, podeu consultar la pàgina web <http://jornalistas.online.pt>

Martins Morim, secretari de Relacions Internacionals del Sindicato dos Jornalistas (SJ) de Portugal

"Tenim una afiliació de més del 70 per cent de la professió"

CELES PIEDRABUENA

—Quines són les principals atribucions del Sindicat?

—Exercir les funcions conferides per la Constitució i la resta de la legislació ordinària, representar legalment els periodistes, defensar els seus interessos, demanar que es compleixi la llei del treballador, representar als associats en qüestions sindicals i professionals, defensar la independència i la llibertat d'informació, fiscalitzar l'observació de les normes del Codi Deontològic i de l'Estatut dels Periodistes, participar en la gestió de les institucions de Seguretat Social, mantenir els òrgans propis de la informació i promoure el perfeccionament professional.

—Actualment, hi ha algun tema que centri l'atenció del Sindicat?

—Diríem que tots. Estem en un moment de crisi i hi ha molts fronts de treball, com ara la negociació col·lectiva. Al sector públic es negocia cada any, però al privat es fa d'una manera diferent. Uns no els volen respectar i les associacions patronals no sempre negocien de qualsevol manera, això es fa mitjançant els acords d'empreses, davant una situació on la precarietat laboral i l'amenaça d'acomiadaments o les protestes per la rescissió de contractes són a l'ordre del dia. Per això treballem molt el tema dels representants sindicals de les empreses, de legislació i els cursos de formació i reciclatge o la participació en la gestió de la Seguretat Social per als Periodistes.

—Més difícil ho deuen tenir encara els col·laboradors, oi?

—Els col·laboradors tenen una vida molt difícil a Portugal. En primer lloc perquè no tenen un treball fix i, lògicament, en aquesta situació no es pot viure. També hi ha molts casos en què el periodista no dona suport als seus companys, perquè l'entitat patronal no reconeix el seu contracte. A més, falten normes que estableixin els preus mínims per a les diferents col·laboracions. També estem en un període en què l'oferta de mà d'obra és superior a la demanda. I no falten patrons que fan servir estudiants en pràctiques per ocu-

Martins Morim, secretari de Relacions Internacionals de l'SJ

par llocs de treball. Amb tot el respecte cap a altres professions, avui dia un jove candidat a la professió surt de la universitat i té com a primera oferta de pagament un salari que poques vegades és igual o inferior al d'una dona de neteja.

—I què passa amb el tema dels drets d'autoria?

—Gairebé diria el mateix. Els drets dels periodistes sobre aquesta qüestió estan reconeguts per llei, però encara no està reglamentat el capítol que els especifica. Des de 1999 estem esperant aquesta regularització. Vam tenir grans esperances durant el govern del Partit Socialista, però aquest va caure poques setmanes abans de la

"Estem en època de crisi i hi ha molts fronts oberts en els quals convé actuar, especialment en la negociació col·lectiva"

reglamentació. Així que ara estem de nou en la lluita.

Quina és la presència de l'SJ en el conjunt de la professió a Portugal?

Crec que hem d'estar orgullosos de la nostra pre-

sència a la societat i al moviment sindical. Representem la majoria dels periodistes portuguesos, tenim una taxa de sindicalització superior al 70% i som una organització respectada.

—Quina relació tenen amb la resta de sindicats?

—Tenim una bona relació d'amistat amb la resta de sindicats, fins i tot amb alguns, sempre que és possible, de cooperació, encara que per circumstàncies històriques no integrem cap de les dues centrals sindicals, com són l'UGT i la CGTP. Durant molts anys hem estat membres de l'OIP -que actualment està inactiva- i encara ho continuem sent de la FIP.

AGUA MINERAL NATURAL

Manantial en Guissona
Lleida

FONT DEL PI

Embotellada per Fontes de Guissona, s/n. Guissona, Lleida. Telèfon 972500000

La cimera mundial sobre la societat de la informació frustra les expectatives

La Unesco margina del temari d'aquestencontre tot el que es refereix al dret de la ciutadania a rebre les notícies de manera veraç i plural

Conferència regional preparatòria de la cimera celebrada a Bamako, capital de Mali. A la dreta, el secretari general de la UIT, Yoshio Utsumi

seva veu". De fet, l'UIT, el principal organisme organitzador de la WSIS, és en aquest moment l'organització de les Nacions Unides més exitosament semiprivatitzada. Set de les multinacionals de telecomunicacions més importants -és a dir, Siemens, Motorola, Bell, Nec, Alcatel, Ericsson i AT&T- formen part del seu principal òrgan consultiu des de 1992. Fins i tot es dona el cas de corporacions que es troben triplement representades: en les delegacions del sector privat, en les de la societat civil i en les del sector de les organitzacions internacionals. Tenint en compte a més la influència que les multinacionals poden tenir sobre les delegacions governamentals dels seus països de capçalera (és inimaginable que

Encara queda més d'un any per a la propera cimera, temps més que suficient per reflexionar

Alemanya es pugui enfrontar en alguna votació a Deutsche Telecom), la veritable delegació de la societat civil quedava clarament en minoria davant els representants de facto del sector privat.

El CRIS ha denunciat que les grans empreses volen modelar d'acord amb els seus interessos la societat de la informació, pressionant per a l'alliberament del sector de la telecomunicacions, impulsar el comerç electrònic, suprimir barreres duaneres sobre les importacions materials i programari digital, entre altres temes. De moment ha quedat exclosa tota referència al dret a la informació pel qual es mobilitzen organitzacions de la societat civil, la UNESCO i associacions professionals com els sindicats de periodistes. Jean Louis Fullsack, antic expert de l'UIT, va escriure per a ATTAC: "Des de l'adveniment del neoliberalisme i la desregularització del sector de les comunicacions, que ha convertit en el seu propi dogma, l'UIT no impulsa més que una solució: desregular i privatitzar les autoritats i els operadors nacionals fins en els països menys avançats".

Encara queda més d'un any per a la celebració de la cimera, temps més que suficient perquè els diferents actors que hi participen reflexionin sobre els termes en els quals cal plantejar la WSIS, demostrant una mínima responsabilitat política i voluntat per recuperar el veritable valor de les democràcies en aquest segle XXI.

De moment fa la sensació que avançar en aquesta cimera fora dels paràmetres aportats pel senyor Fullsack pot resultar difícil.

PEDRO GÓMEZ

En els primers documents sortits de la primera de les Reunions Preparatòries de la Cimera sobre els temes que s'han de tractar no es fa cap referència al dret a la informació. A finals de l'any passat l'Assemblea General de les Nacions Unides va resoldre promoure l'organització de la Cimera Mundial sobre la Societat de la Informació (WSIS, per les seves sigles en anglès) a realitzar en dues fases: a Ginebra, del 10 al 12 de desembre de 2003, i a Tunísia, el 2005, amb la singularitat d'ampliar la crida a altres organitzacions intergovernamentals, a la societat civil, a les ONG i al sector privat, perquè contribueixin i participin activament en el procés preparatori de la Cimera i en el seu desenvolupament.

En conèixer la notícia, la Plataforma per als Drets de Comunicació, creada a la Cimera de Porto Alegre per diferents institucions i personalitats, va llançar la campanya CRIS (*Communication Rights in the Information Society*), amb la intenció de desenvolupar una proposta concertada de la Societat Civil per al procés preparatori cap a la Cimera. La preparació de la WSIS és a càrrec, bàsicament, de la Unió Internacional de Telecomunicacions (UIT). Aquesta, en una reunió prèvia amb la UNESCO i CRIS, va presentar la proposta d'agenda següent:

1r. Construir infraestructura
2n. Accés universal i equitatiu a la societat informacional

- 3r. Serveis i aplicacions
  - 4t. La necessitat dels usuaris
  - 5è. Definir un marc
  - 6è. L'educació
  - 7è i últim. El paper de les tecnologies de la comunicació i la informació (TIC's) en la bona governació.
- Com es veu, ni una sola referència al dret a la informació. La delegació de CRIS en aquesta mateixa reunió va presentar un document en el qual presentava la seva proposta d'agenda que contemplava entre altres temes:
- 1r. Accés a la informació
  - 2n. Gènere
  - 3r. Concentració de mitjans
  - 4t. Pluralisme i drets de la propietat intel·lectual

Referent a això darrer, deixava clar que "seria un error si tota la reunió fins i durant la Cimera es reduís a Internet i a infraestructura tecnològica". L'organització la WSIS diu que vol abordar una àmplia gamma d'assumptes relatius a la Societat de la Informació, i com a resultat es preveu una visió comuna i una millor comprensió de la transformació de la societat. Els objectius concrets són l'adopció de dos documents marc:

1r. Una Declaració en la qual s'estableixin els grans principis ètics i les regles de conducta que els diferents agents es proposen adoptar amb la intenció de la creació de la societat de la informació

2n. Un Pla d'Acció en el qual es formularan les prioritats operatives i les mesures concretes que caldrà adoptar als països del sud i als països del nord perquè tots es puguin bene-

ficiar de manera equitativa de les noves oportunitats vinculades a la societat de la informació

Segons Yoshio Utsumi, secretari general de la UIT, "el que es persegueix amb la Societat de la Informació no és realment aconseguir més ordinadors i telèfons, sinó ampliar l'accés a la informació per centrar-se en la manera en què es poden utilitzar les TIC per aconseguir les metes socials i econòmiques més ambiciosos, com pot ser l'eradicació de la pobresa".

L'objectiu de la trobada és que en dels debats en surti una visió comuna i una millor comprensió de la transformació de la societat

La primera de les reunions preparatòries de la Cimera va reunir a Ginebra de l'1 al 5 de juliol d'enguany 121 països, 144 ONG, 29 organitzacions internacionals -la majoria pertanyents al sistema de Nacions Unides- i 39 empreses privades. Els objectius d'aquesta primera reunió eren l'elecció del president d'aquest procés preparatori, la creació de l'agenda de temes que s'examinaran en la Cimera i l'adopció de les regles de procediment per a la participació

dels diversos sectors convocats. Però, els resultats van ser preocupants. Per començar, la sorprenent restricció de la societat civil a la seva presència en les reunions preparatòries: només poden assistir a les sessions plenàries, no està permesa la seva participació en els subcomitès que discuteixen els reptaments interns o els continguts.

Els delegats civils també van qüestionar que, segons es comprovava en el llistat de participants proporcionat pels organitzadors, el sector privat es trobava doblement representat, ja que a més de comptar amb els delegats directes de les empreses (com Sony, Alcatel, Deutsche Telecom, Japan Telecom o Swisscom, entre d'altres) associacions empresarials d'àmbit internacional (com el Fòrum Econòmic Mundial, l'Associació Internacional de Radiodifusió o la Cambra de Comerç Internacional, entre d'altres) en les quals participen representants d'aquestes empreses van acreditar molts delegats sota la denominació "ONG i societat civil".

La influència del sector privat

No és una novetat que el sector privat corporatiu estigui adquirint cada vegada més influència en el sistema de les Nacions Unides. En la conferència sobre el Finançament per al Desenvolupament, celebrada a Monterrey, aquest sector no només va participar en les taules rodones, sinó que va gaudir del "dret a formular propostes i a fer escoltar la

Per a més informació podeu consultar les pàgines web següents:
www.geneva2003.org
www.itu.int/wsis
www.comunica.org/cris
www.forosocialmundial.org.br
www.movimientos.org/foro_comunicacion

Traduit.com

Traduccions en xarxa

902 195 277

info@traduit.com

- Gestió àgil de grans projectes
- Serveis lingüístics
- Professionals nadius
- Màxima qualitat en tots els idiomes i formats
- Tarifes molt competitives en anglès, català, castellà i portuguès (europeu i brasiler)
- Xinès

Les altres veus d'Amèrica

Nomès escoltem les veus dels apòstols de la guerra i del mercat on manen les grans corporacions i multinacionals

JULIÀ CASTELLÓ

La feina del periodista consisteix a informar sobre els fets que conformen la realitat i a intentar connectar-los de manera que el públic en pugui treure una explicació. És una tasca cada cop més difícil per dos motius principals. La informació és, aparentment, cada cop més abundant i es fa difícil destriar-ne el que és important del soroll de fons, que tendeix a confondre'ns. D'altra banda, els periodistes de peu no podem triar gairebé mai l'objecte de les informacions que transmetem al públic, ni tenim a la mà els mitjans necessaris per aprofundir en les matèries que considerem importants. En tot dos casos és l'empresa que ens té en nòmina o ens compra el material qui decideix.

Diferents ressons mediàtics

Per aquest conjunt de raons esdevé molt més important el ressò mediàtic que se li dona a la darrera estrena de Walt Disney o de George Lucas, per fútils que siguin, que al llibre més interessant escrit a Nigèria o Hongria. No fa tant dels terribles esdeveniments del teatre de Moscou. Diverses cadenes de televisió hi tenien equips desplaçats davant la mateixa porta durant els dies que va durar l'esdeveniment. També algunes de les emissores espanyoles generalistes. Però, quin seguiment han fet aquests mitjans del conflicte a Txetxènia, que fa anys que dura i que és el detonant del segrest de Moscou? Quants conflictes obliden permanentment els mitjans? Quant temps fa que no sabem res d'Haiti, del Txad, Filipines, o Somàlia... I si parlem de l'òptica amb la qual reflectim les informacions tampoc no mirem gaire prim. L'etnocentrisme de més curta volada és el que sol imperar, la "modernitat" del pensament únic és la que mana. No només perquè els

La pròxima edició de les Jornades per a la Llibertat d'Expressió vol obrir la porta a les veus dissidents del país més poderós del planeta

IVAN G. COSTA

Les darreres Jornades sobre la Llibertat d'Expressió van tenir el món àrab com a protagonista dels debats

grans mitjans estan en mans dels Murdoch, els Turner i els Bill Gates del món, sinó perquè ideològicament sembla inevitable acceptar que l'únic que funciona és la mena de joc que ells volen que juguem.

Tant és així que ens arribem a creure que tothom hi està d'acord. O ens envaeix la depressió de pensar que, fem el que fem, els americans tenen la paella pel mànec i que pel seu poder econòmic militar i cultural ens hem de sotmetre per força a l'Imperi. Amb Amèrica ens està passant el mateix que amb Somàlia o el Txad. Només escoltem les veus dels apòstols de la guerra i del mercat on manen les grans corporacions multinacionals.

L'immens poder dels mitjans de comunicació ens oculta veus tan poc sospitoses com les de l'home que va guanyar més vots a les darreres eleccions nord-americanes. Al Gore ha fet una crítica ferotge de les iniciatives guerreres de Bush, de la seva manca de visió, dels motius reals que l'impulsen, de la seva pobresa de mires. Pràcticament no ha tingut ressò. Les opinions dins dels Estats Units contra-

ries a la barbàrie que vol impulsar el president més poderós del món, amb prou feines ens arriben. L'actriu Jessica Lange gairebé va sorprendre tothom al darrer festival de cinema de Sant Sebastià quan va aprofitar la presència dels mitjans per aixecar la veu i dir que més de la meitat dels nord-americans no donen suport a la nova massacre que es prepara.

Més de 4.000 intel·lectuals, acadèmics i dirigents religiosos dels Estats Units han fet una crida en favor de la pau: l'escriptor Gore Vidal, el director de cine Robert Altman, l'actriu Susan Sarandon, el lingüista Noam Chomsky, Edward Saïd, un del darrers Premis Príncep d'Astúries: "Que no es digui que als Estats Units la gent no ha fet res quan el seu govern ha declarat una guerra sense límits i ha instaurat noves mesures repressives". Els signants d'aquest manifest conviden la població a resistir les polítiques i les directrius generals que han emergit després de l'onze de setembre i que posen en greu perill els pobles del món. És només un paràgraf del que diuen i pensen aquestes veus que

trobem gairebé tan amagades com les dels dirigents indígenes de Xile o del Brasil. I darrere seu, des de fa molts anys, hi ha tota una xarxa de veus disconformes amb el clixé del "ianqui" satisfet d'ell mateix i de la seva forma de vida. Una pila de revistes, emissores, pàgines web, setmanaris..., que segurament representen aquesta meitat de la ciutadania de l'Amèrica rica i potent, que resulta que també té dissidents.

A les pròximes jornades del mes de maig, la Coordinadora per a la Llibertat d'Expressió vol contribuir a ser l'amplificador d'aquestes veus. Volem escoltar-les de prop. Pensem en gent com la que impulsa Open Media Pamphlet (www.sevenstories.com), amb ONG's com pot ser Global Exchange (www.globalexchange.com), amb xarxes com la canadense www.tao.ca, servidora de mitjans alternatius, en una publicació tan reconeguda com www.motherjones.com i amb d'altres que pots conèixer i ens podeu donar el contacte. Qualsevol suggeriment serà ben rebut. Ho volem preparar amb cura.

Premi RSF

Grigory Pasko, l'ostatge de Putin

FIL DIRECTE

El premi Reporters Sense Fronteres (RSF) de l'any 2002 ha recaigut en la persona del periodista rus Grigory Pasko, condemnat a quatre anys de presó per haver denunciat la contaminació que provoca un vaixell nuclear de l'armada russa al mar del Japó. Del cas de Pasko n'hem parlat en altres edicions de *Fil Directe* arran de les campanyes fetes per Amnistia Internacional per denunciar la situació en què es trobava aquest professional de la informació. Pasko havia publicat diversos reportatges sobre l'activitat de l'exèrcit rus, especialment per l'abandonament en què té els seus submarins nuclears que han causat nombrosos abocaments al mar de residus altament contaminants.

El resultat de les investigacions publicades en més d'un centenar d'articles és que va ser perseguit per revelar secrets d'Estat. La pràctica totalitat dels seus reportatges estan publicats abans de l'accident del Kursk, en el qual va morir tota la tripulació i que va provocar un dels escàndols polítics més grans a Rússia, àmpliament seguit per l'opinió pública internacional. Pasko està pres des del mes de desembre de 2001 arran de la condemna feta pel tribunal militar de Vladivostok, sentència que l'estiu passat va ratificar el Tribunal Suprem.

RSF afirma que "el lloc que ocupa Grigory Pasko a la presó hauria d'estar ocupat pels responsables de la pol·lució criminal que havia denunciat". És un exemple més de l'estratègia de molts governants de "matar el missatger" enlloc d'investigar els fets denunciats. Pasko va ser reclòs a Vladivostok, en una cel·la aïllada, freda, sense llum ni electricitat. A causa de les protestes, el mes de setembre passat va ser traslladat a un altre recinte penitenciari on, en principi, les seves condicions són una mica més suaus. Aquest periodista és un dels prop de 110 professionals empresonats arreu del món simplement per haver complert amb la seva tasca. En els darrers 10 anys, més de 500 informadors han perdut la vida per la mateixa causa.

Butlleta d'afiliació

En / Na (nom i cognoms) .....
 NIF ..... Situació laboral (actiu o atur) .....
 Empresa on treballa .....
 Categoria / càrrec .....
 Domicili de la feina ..... Telèfon .....
 Domicili particular ..... Telèfon .....
 DP ..... Població ..... a/e .....
 S'inscriu al Sindicat de Periodistes de Catalunya i accepta el càrrec al seu compte bancari de les quotes establertes

Quota mensual en funció dels ingressos nets mensuals:

- A. Aturats, quota: 3 euros.
- B. Fins a 600 euros, quota: 7 euros.
- C. Fins a 1.200 euros, quota: 10 euros.
- D. Fins a 1.800 euros, quota: 13 euros.
- E. Més de 1.800 euros, quota: 16 euros.

Podeu enviar la butlleta a: Sindicat de Periodistes de Catalunya.
 Rda. Universitat, 20, 3r 1a 08007, Barcelona

Butlleta d'afiliació

Banc/Caixa .....
 Agència número .....
 Compte o llibreta .....
 Adreça .....
 CP ..... Població ..... Província .....

Senyors:

Agrairé que atenguin, a partir d'ara, els rebuts que periòdicament seran presentats al cobrament pel Sindicat de Periodistes de Catalunya, amb càrrec al meu compte / llibreta

a nom de .....
 Atentament

Signat (nom i cognoms)

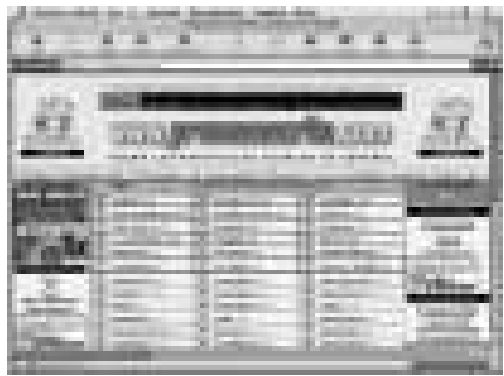
Navegant per Internet

Webs per passar l'estona

CELES PIEDRABUENA

Aquest és un espai al qual volem donar un caràcter eminentment interactiu. Navegant per Internet es troba molta informació i és absolutament impossible estar atent a tot el que hi ha. Per això ens agradaria que ens ajudéssiu a fer una tria i que, a través de l'adreça electrònica del Sindicat (spc@sindicat.org) ens facilitéssiu adreces de webs que creieu que poden ser útils per al conjunt de la professió. A partir d'algunes que hem buscat i d'altres que ens han fet conèixer altre gent, us en fem un recull d'unes quantes que considerem d'interès, tot i que és possible que algunes ja les coneixeu.

Comencem aquesta ruta per una de les pàgines que més s'ajusta a aquesta secció. Respon al nom de www.prensaescrita.com, i hi trobareu tots els diaris que us imagineu i més. No fa pas massa ja van superar la xifra

La pàgina www.prensaescrita.com aplega a Internet gairebé mil periòdics d'arreu del món

de les 14.000 visites diàries i ofereix la possibilitat de subscriure's al seu butlletí de notícies. El cert és que cal una mica de paciència abans de consultar aquesta pàgina, perquè hi ha un munt d'informació. De fet, tenen un total de 923 periòdics diaris registrats, de manera que des d'aquesta web s'hi pot accedir sense cap mena de problema. Es pot fer la consulta més ràpida i anar tan sols als deu diaris més sol·licitats d'Amèrica i de l'Estat espanyol, tenint a l'abast tots els rotatius europeus, tal com es pot llegir a la seva pàgina principal.

Una mica diferent de l'anterior és periodistadigital.com. Ella mateixa es defineix com "el periòdic dels periòdics", i funciona com qualsevol altre diari electrònic, amb la diferència que els temes que tracten són enfocats des d'una òptica un xic diferent. Es pot accedir de manera directa a altres pàgines de característiques similars, com ara [El Confidencial.com](http://ElConfidencial.com), [El Martillo](http://ElMartillo.com), [Diario Directo](http://DiarioDirecto.com) o [El Semanal Digital](http://ElSemanalDigital.com), per posar alguns exem-

www.periodistadigital.com es defineix com el periòdic dels periòdics i intenta mostrar una òptica diferent

ples. A més, periodistadigital.com vol ser una pàgina oberta, dinàmica i activa, en la qual l'internauta pugui dir la seva.

Periodisme solidari

Com que no tot és donar informació, crear opinió i entretenir, sinó que també ha d' haver-hi temps i espai per a la solidaritat, una de les possibilitats és visitar la pàgina www.pangea.org, que anuncia que els seus

Des de pangea.org es treballa per servir a les organitzacions i les persones que treballen pel canvi i la justícia social

objectius són "servir a les organitzacions i les persones que treballen pel canvi i la justícia social". Des d'aquest portal es pot accedir a diverses campanyes, com les de l'ajuda a Galícia pel cas del *Prestige*, o opcions com la de Demos i que es subtitula "Repensant la democràcia".

A www.prnoticias.com disposen d'un servei que es dedica a llegir entre línies i a rastrejar allò que pot enganyar el lector

Una altra de les interessants referències que hi ha a Internet s'agrupa sota el nom de www.prnoticias.com, un servei que informa sobre algunes de les notícies que ells consideren més interessants, i que disposa d'un interessant servei que es diu *El Topo*, i que, com molt bé indica el seu nom, es dedica a investigar sota terra, a treure a la llum pública notícies o temes que, segons afirmen, en altres mitjans no s'acaben d'explicar bé del tot.

La llibertat d'expressió a la xarxa

Una web que també pot ser de gran interès per als professionals de la informació és la www.kriptopolis.com, de la qual ja hem parlat en aquesta edició de *Fil Directe* i que es defineix com a "revista independent sobre privacitat i seguretat a Internet". L'advocat Carlos Sánchez Almeida -al qual entrevistem a la pàgina central- i José Manuel Gómez són l'*alma mater* de *kriptopolis*. Aquesta pàgina ha liderat la lluita contra la Llei de serveis a la societat de la informació (LSSI) i és de visita obligada per a tothom qui estigui interessat en el funcionament de la xarxa, en la segure-

tat de les transmissions i a assolir el màxim nivell de llibertat d'expressió en les comunicacions. Són els capdavaners de la Internet lliure. Són també uns experts en tot el que fa referència a criptografia. La seva web té espais dedicats als sistemes antispam, als ciberdrets, als codis lliures, als *kriptojocs*, a l'anàlisi i documentació jurídica sobre Internet i àmplia informació sobre un tema tan important com els virus tecnològics.

Van ser els primers a tancar la seva pàgina quan va entrar en vigor la LSSI per adaptar-se als nous requeriments. Darrere d'aquesta ho van fer més de 500 webs més, que ja és una dada significativa del que ha suposat l'entrada en vigor d'aquesta nova normativa. Un cop reapareguda a la xarxa, continua essent una de les pàgines més visitades pels qui volen seguir l'actualitat del que passa a Internet.

Una web imprescindible per resseguir l'actualitat de la professió arreu del món és la

www.kriptopolis.com han liderat sempre la lluita per la llibertat d'expressió a la xarxa i contra la LSSI elaborada pel PP.

La web de la FIP, www.ijf.org, ofereix molta informació sobre la realitat de la professió en molts punts del planeta

pàgina de la Federació Internacional de Periodistes (FIP), que agrupa més de 500.000 informadors de més de 100 països. A www.ijf.org es troben enllaços a la pràctica totalitat de sindicats de periodistes d'arreu del món, així com de tota mena de campanyes en les quals la professió està involucrada als diferents països. S'hi poden trobar les últimes informacions sobre la persecució de professionals de la informació tant als països amb les llibertats restringides o en conflicte com en els que, aparentment, els drets cívics i socials estan perfectament reconeguts. La web és consultable en anglès, francès i espanyol.

El combat incansable

Un altre dels nostres temes d'aquest *Fil Directe*, el de la necessitat de reformar urgentment la Llei d'enjudiciament civil (LEC), té una evident plasmació a la pàgina web dels qui volen reflotar el setmanari càn-

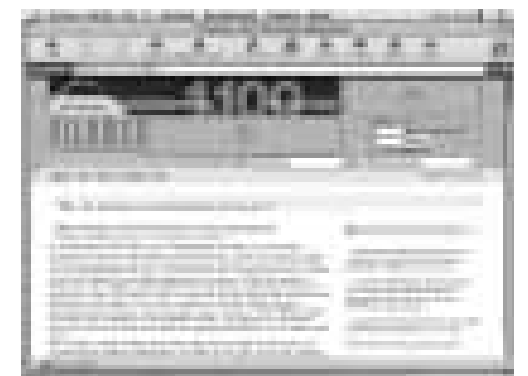
www.otrarealidad.net, periodisme combatiu a Cantàbria, amb el rerefons de la mort polèmica d'una revista: *La Realidad*

tabre *La Realidad*. Aquesta publicació es va veure obligada a tancar portes arran de l'execució d'una sentència en primera instància, tal com admet la nova LEC. Quan donàvem les darreres pinzellades a aquesta edició de *Fil Directe* es va fer pública la resolució de l'Audiència Provincial de Santander que revocava en part la primera sentència i rebaixava considerablement la quantia de la sanció. Malauradament arriba tard, perquè *La Realidad* ja no existeix.

Per tenir una idea clara de com s'ha desenvolupat aquest procés i de les tasques que estan desenvolupant un grup de ciutadans per fer una nova publicació a Cantàbria, hi ha aquesta pàgina web, www.otrarealidad.net. Encara que pugui semblar que parla de coses que queden lluny, creiem que com a projecte periodístic que lluita per la supervivència és molt interessant fer-hi un cop d'ull.

La tecnologia a casa

Finalment, volem fer referència a una web gens desconeguda per als periodistes, com és vilaweb.com. És una referència informativa constant per a la majoria de professionals de la informació, però volem fer un suggeriment molt puntual sobre un dels seus aspectes. La seva secció de Tecnologia està molt pendent del que passa arreu del món i per als professionals que necessiten adaptar-se constantment a innovacions tecnològiques o que simplement volen estar al dia de les novetats que apareixen al mercat, la visita per www.vilaweb.com és gairebé obligada.

www.vilaweb.com, un clàssic de la informació electrònica a Catalunya, amb una més que interessant secció de Tecnologia

Aquestes són algunes de les pàgines webs que hem visitat. Insistim que volem convertir aquest espai -com també el conjunt de la revista, oberta a la col·laboració i aportacions de tothom- en un racó interactiu on les coses que un troba, a vegades de manera casual transitant per Internet, puguin ser compartides pel conjunt de la professió.

FIL DIRECTE

És una publicació trimestral que edita el SINDICAT DE PERIODISTES DE CATALUNYA (SPC)

Sindicat de Periodistes de Catalunya
Ronda Universitat, 20 3er. 1ª
08007 Barcelona
Telèfon: 93 412 77 63 / Fax: 93 412 12 73
Adreça electrònica: spc@sindicat.org / Pàgina web: www.sindicat.org
Dipòsit legal: GI-16294

FIL DIRECTE SPC

Deu anys, deu, d'SPC

El Sindicat de Periodistes de Catalunya celebrarem el 2003 el desè aniversari, període en el qual hem assolit un lloc preponderant a les redaccions dels mitjans de Catalunya

Els dies 19 i 20 de juny de 1993, més de 300 periodistes catalans donaven suport a la constitució del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC), una iniciativa que volia donar resposta a les necessitats del sector, amb l'objectiu de contribuir a la dignificació de la professió i a lluitar contra la creixent precarietat laboral. En aquests deu anys s'han aconseguit moltes coses, però encara ens en falten més. Durant aquest temps, periodistes d'altres punts de l'Estat espanyol han volgut sumar-se a la nostra proposta de sindicalisme professional i, plegats, ara fa un any i mig, vam crear la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP).

Ja hi haurà temps per analitzar la feina feta i elaborar les propostes d'actuació per al futur, però l'SPC no vol deixar passar l'oportunitat que suposa l'esdeveniment i organitzarà un seguit d'actes per anar celebrant al llarg de l'any i dels quals ja anirem informant de manera puntual. L'SPC va néixer arran d'una iniciativa del Col·legi de Periodistes de Catalunya, en el II Congrés de Periodistes Catalans de 1992, que va aprovar donar llum verda a la creació d'un sindicat com a alternativa per abordar els greus problemes professionals i les mancances laborals que tenia l'exercici del periodisme però que no es poden solucionar els uns sense tenir en compte les altres i viceversa.

El mes de febrer de 1993 es va posar en marxa formalment el procés de constitució de l'SPC amb una assemblea celebrada al Casal Borja de Sant Cugat -a la qual pertany la fotografia que reproduïm en aquest pàgina- i on es va escollir la comissió gestora que va organitzar el Congrés fundacional. Aquest es va dur a terme a les Cotxeres de Sants el mes de juny del mateix any.

L'assemblea celebrada a Sant Cugat el mes de febrer de 1993 va donar el tret de sortida a la creació de l'SPC

RAFA SEGÚ

El seguro de coche que más le interesa.

- 10% de descuento por pertenecer a la Federación de Sindicatos de Periodistas.
- Hasta un **65%** de bonificación por no siniestralidad.
- Peritaje en 24 h. y libre elección de taller.
- Asistencia mecánica las 24 h. del día.

Llame ahora y pida presupuesto personalizado de su seguro de coche (labores de 8 a 22 h.).

902 30 30 30 www.regal.es/fsp.htm

Regal Insurance Club

El Club de los Buenos Conductores®

Liberty Seguros Directos

